

Karalama ve tehditlere karşı Yazaki'de direniş sürüyor

Yazaki'de tacize ve kötü çalışma koşullarına karşı mücadele ettiği için işten atılan Dilek Gültekin'in direnişi yaklaşık bir aydır Gemlik Serbest Bölge önünde devam ediyor.

s.16

Dilek Gültekin taleplerini direnişin 24. gününde Japonya Konsolosluk önüne taşıdı. Konsolosluk önünde destekçileri ile buluşan Gültekin, burada kısa bir açıklama yaptı. 13 ay boyunca Yazaki'de çalıştığını belirten Gültekin, kadın işçilere yönelik tacizi teşhir ederek Yazaki yönetiminin bu tacizlere göz yumduğunu belirtti.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 28
21 Temmuz 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak7.net

3

Dikta rejiminin noteri; Parlamento!

Esas olan sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir. Bu gerçekleşmeden ne hak kazanılabilir ne kuşaklar boyu mücadele ile kazanılan haklar korunabilir.

15

Sermayenin az maliyet, azami kar projesi: UİS

Burjuvazi küresel büyümenin kırılğan bir yapı sergilediği, ticaret ve yatırımların zayıfladığı, verimliliğin azaldığına yönelik saptamalar yapıyor.

20

ABD'de yaşanan siyasal kriz ve yansımaları

Mali kriz, hegemonya krizi derken, ABD'de şimdi de Trump ve kabinesi üzerinden kendisini dışa vuran bir yönetim, daha doğrusu siyasi kriz yaşanıyor.

TKİP dava tutsağı Onur Kara: Soluğumuzu turalım, sınıf ve kitle hareketliliklerinin yeni dönemine hazırlanalım!

s.12

Gerici-faşist ablukayı dağıtmak için;

Devrimci sınıf hareketi

Faşist baskı ve zorbalığın dizginlerinden boşaldığı bir dönem içerisindeyiz. AKP iktidarı farklı her türden sesi boğmak, ilerici-muhafız kesimleri polis-yargı terörü ile ezmek, işçi sınıfı ve emekçilerin hak arama mücadelesini ve bilincini yok etmek için elindeki tüm araçları seferber etmiş durumda. Öyle ki, burjuva muhalefet bile iktidarın ölçsüz saldırganlığının hedefi konumunda.

Bu gelişmeler, AKP gericiliğinin idealindeki “yeni Türkiye”nin ana hatlarıyla neye benzeyeceğini ortaya koyuyor. Tüm kesimleri ile kendisine biat etmiş bir toplum, kölelik koşulları karşısında sesi çıkmayan bir işçi sınıfı, dinsel gericilikle sersemletilmiş ve teslim alınmış bir gençlik, kölenin de kölesi olmaya rıza göstermiş kadınlar, iktidarın arkasında sürüklenen burjuva muhalefet... Ve elbette, her geçen gün zenginliklerine zenginlik katan, yoğun emek sömürsü üzerinden büyüyen sermaye çevreleri... İşte AKP iktidarı bu hedeflere ulaşmak adına her geçen gün saldırganlaşıyor, baskı mekanizmalarını daha da pervasız işletiyor. Açıkçası, AKP’nin elinde iktidarını korumak ve ayakta tutabilmek, dahası “yeni Türkiye” hedefine ulaşabilmek adına baskı ve zorbalıktan başka bir yöntem de bulunmuyor.

Zira önünde hala daha ciddi açmazlar, aşılması çok da kolay olmayan toplumsal-siyasal sorun alanları durmaktadır. Bu sorun alanlarının ilki ve onu en çok ürküten ise Türkiye toplumunun hala daha önemli bir kesiminin AKP iktidarı karşısında ciddi bir tepki içerisinde olmasıdır. Hileli referandum sonuçları bu gerçeği bir kez daha Erdoğan ve AKP’sinin önüne çıkarmıştır. Dahası, söz konu-

su toplumsal kesimler kendilerini ifade edebilecek kanallar oluştuğunda buralara hızla yönelebilmekte, yer yer eylemli çıkışlar gerçekleştirebilmektedir. Burjuva muhalefetin ‘adalet’ demagojisi eşliğinde başlattığı yürüyüşün geniş bir ilgiye konu olması, ardından yapılan mitingeye yüz binlerin katılması bu olguyu pratik bir şekilde doğrulamıştır.

Haziran Direnişi ile kimyası bozulan Erdoğan’ın her toplumsal kıpırdanışın arkasında ‘Gezi’yi araması bu yönüyle nedensiz değildir. Erdoğan’ın bu yaklaşımının elbette demagojik bir yanı da bulunuyor. Denetim altında tuttuğu toplumsal kesimleri manipüle etmek, kendi ekseninde tutmak için de ‘Gezi’ üzerinden demagojiye başvuruyor. Fakat, bununla birlikte kendisine tepkili ve öfkeli olan kalabalıkların yeni bir çıkış gerçekleştirmesinden de bir o kadar ürküyor.

Dahası, uyguladığı ağır sosyal-iktisadi saldırı programlarıyla işçi ve emekçileri büyük bir yıkımın içerisine sürükleyen AKP iktidarı, bugün için dinci-gerici ideolojinin etkisiyle denetim altında tutabildiği kitlelerin adım adım kendisinden kopabileceğinin de farkında. Sınıf içerisinde gündeme gelen kimi kıpırdanışlar, mevzilerde patlak veren grev ve direnişler, Metal Fırtına sürecinde olduğu gibi fiili-meşru mücadele pratikleri AKP’nin bu yönlü kaygılarını her geçen gün derinleştiriyor. Bu gelişmeler Tayyip Erdoğan’ı direnen, mücadele eden işçileri “terörist” ilan edecek kadar acze düşürüyor.

Bugünkü dengeleri alt üst edecek, Türkiye toplumunu kuşatan gerici cendereyi parçalayıp atacak yegane şey, işçi sınıfının merkezinde olduğu devrimci

sınıf ve kitle hareketleri olacaktır. AKP iktidarının bu türden bir hareketin önünü açma potansiyeli gördüğü her çıkışı ezme isteği de buradan gelmektedir. Zira gelişmelere stratejik ve sınıfsal bir pencereden bakmaktadır.

Bu yönüyle gerici-faşist iktidar güncel planda kendisini hedef alsa bile; dağılık, şekilsiz, sınıfsal eksenden uzak, ufku düzen sınırlarını aşmayan ve bir yerden sonra denetim altına alınabileceğini düşündüğü toplumsal hareketlilikleri bir nebze de olsa sineye çekebilir. Bu türden gelişmeler karşısında yeri geldiğinde birkaç geri adım da atabilir. Ama, toplum içerisinde işçi sınıfının, devrimci ve ilerici güçlerin merkezinde yer aldığı en küçük bir çıkışı dahi stratejik tehdit olarak algılamakta ve ezmek için her türlü şiddet aygıtını kullanmaktan geri durmamaktadır. Yüksel direnişi karşısında AKP iktidarının aldığı politik tutum tam da bunu anlatmaktadır. İşçi direnişleri ve grevlerinin “terör eylemi” gibi lanse edilip, baskı ve yasak politikalarının devreye sokulması tam da bu gerçeğe ayna tutmaktadır.

O halde yapılması gereken şey; öfkesi ve huzursuzluğu her geçen gün büyüyen emekçi kitlelerin çıkış arayışına yanıt üretecek kanallar açmaktır. Bu potansiyeli taşıyan direniş ve mücadele odaklarını güçlendirmek, toplumsallaştırmak, sınıf eksenine bağlamak ve devrimcileştirmektir. Tüm bu çabayı devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile, en başta işçi sınıfını kazanmayı hedef alan bir politik-pratik yönelim üzerinden gerçekleştirmektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/29 * 28 Temmuz 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak7.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Dikta rejiminin noteri: Parlamento!

“Geçerli yasaları yok sayarak rejimi değiştir. Oluşan yeni duruma hukuksal kılıf uydur” taktiği ile çalışan Erdoğan AKP’si, Ortaçağ kalıntısı zihniyete dayalı dikta rejimini adım adım tahkim ediyor. İktidarın bu alandaki son hamlesi, iç tüzüğünü değiştirerek burjuva parlamentosunun çalışma tarzını “yeni rejim”le uyumlu hale getirmek oldu.

Tek adam diktasını kurmak için çalışan AKP ile ona dalkavukluk yapan ırkçı-faşist MHP ortaklığıyla sunulan iç tüzük değişikliği komisyonda kabul edildi. CHP-HDP muhalefetini dikkate almadan bu adımı atan iktidar, parlamentoda “biçimsel muhalefet” yapılmasına bile artık tahammül edemeyecek duruma düştüğünü gözler önüne serdi.

SUS VE ONAYLA

7 Haziran 2015 seçimlerinde hezimetle uğrayan AKP, parlamentoyu o gün fiilen devre dışı bırakmıştı. İki yılı aşkın süredir MHP dinci-faşist rejimin tetikçiliğini yaparken, CHP-HDP ikilisi ise, “etiksiz elemanlar” durumuna düşürüldü. Yani parlamento, tamamen dikta rejiminin gündemine angaje oldu. Bu sürecin “iyimser” bir havanın estiği 7 Haziran seçimlerinin hemen ardından belirginleşmesinin dikkate değer olduğunu not etmek gerekiyor. Zira burjuva parlamentarizmine bağlanan umutların tam da tavan yaptığı dönemde bu kurum hükümsüz kılındı.

Parlamento hükümsüzdü ancak iç tüzüğü değiştirilmemişti. Yani şekilsel olarak dikta rejimiyle tam uyumlu değildi. Yeni iç tüzükle bu sorun ortadan kaldırılıyor. Milletvekillerine ve meclise biçilen “yeni misyon”, tek adam rejiminin ruhuna tamamen uygundur. Artık herkes “uslu” oturacak, sarayın emirlerine boyun eğecek, istenen yasaları el kaldırarak onaylayacaktır.

Yeni içtüzükten birkaç örnek vermek gerekirse:

Danışma Kurulu önerileri üzerinde görüşme yapılmayacak. Grup önerilerine

dair her parti grubuna tanınan 10’ar dakikalık konuşma hakkı kaldırılacak. Siyasi parti grupları önerilerini ayrı ayrı genel kurula getirdikleri durumlarda, öneriyi veren gruptan bir milletvekili beş dakikayı geçmemek üzere önerinin gerekçesini açıklayacak. Gündem önerileri üzerine komisyon, hükümet ve teklif sahibi olanlar beşer dakikayı geçmemek üzere söz alabilecek. Genel kurul işaret oyuyla karar verecek...

Bu arada yeni iç tüzük, bir milletvekili veya bakana, bir beyanın düzeltilmesi hakkında beş dakikayı geçmemek üzere tanınan söz hakkını da kaldırıyor. Bir milletvekili veya bakan, beyanının düzeltilmesi istemini meclise yazılı olarak verecek. Tasarı ve tekliflerin komisyonlara havalesine itiraz eden milletvekiline oturumun başında tanınan söz hakkı kaldırılacak, itiraz yazılı olarak Meclis Başkanlığı’na iletilecek vb...

İç tüzüğün onaylanması süreci, AKP’nin meclise biçtiği “yeni misyon” hakkında şimdiden somut bir fikir verdi. Daha önce yaptığı açıklamada “Yine AK Parti MHP el ele verirler, iç tüzük çalışmalarını yaparlar” ifadelerini kullanan Erdoğan, AKP’ye verdiği talimatta “CHP’nin iç tüzük çalışmalarına katılıp katılmamasının önemli olmadığını” söyledi. Nitekim

iç tüzük değişikliği, CHP-HDP itirazları dikkate bile alınmadan komisyondan geçirildi. AKP iktidarı, bu icraatla parlamentoda “demokrasi oyunları” döneminin kapandığını da ilan etmiş oldu.

PARLAMENTER HAYALLERİN ÇÖKÜŞÜ

Komünistlerin burjuva devletin temsili kurumlarına dair tutumları nettir. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların, kadınların, gençliğin sorunlarının düzen kurumları tarafından çözülemeyeceği, hak arama mücadelesinin de demokratik, sosyal taleplerin kazanılmasının da fiili mücadeleden geçtiğini her koşulda net bir şekilde vurgulamışlardır. Bu gerçekler, özellikle seçim süreçlerinde eldeki tüm araç ve imkanlar seferber edilerek etkili bir şekilde emekçilere anlatılmıştır. Geline aşamada dinci sermaye iktidarı, düzen muhalefetine bile mecliste etkin olmasını imkansız kılan icraatlar gerçekleştirilmeye başladı. Artık mecliste seremoni amaçlı olsa bile “demokrasi oyunları”na yer yoktur.

Vebadan kaçır gibi sokak eylemlerinden uzak duran, kimi zaman bu yönde tabandan gelen basıncı frenleyen CHP’nin bile “sokak eylemleri”ne vurgu yapmaya başlaması, “demokrasi seremonileri” döneminin kapandığına işaret ediyor. Keza 7 Haziran seçimlerinin ardından özenle sokaktan uzak duran HDP ile bileşenlerinin de yeniden sokak eylemlerinden söz etmeye başlamaları, parlamenter hayallerin çöküşünün itirafıdır aynı zamanda.

ESAS OLAN SINIF MÜCADELESİDİR

Burjuvazi, işçi sınıfına oy hakkı tanımamak için uzun süre ayak diredi. Ancak işçi sınıfının sömürü ve zorbalığa karşı yükselttiği örgütlü mücadele, egemen

sınıfları “genel oy hakkı” talebini kabul etmek zorunda bıraktı. Buna rağmen, işçi sınıfı partilerinin parlamentolarda güçlü gruplar kurabildikleri dönemlerde bile düzenin bu temsili kurumları emekçilerin hiçbir sorununa çözüm üretmediler. Zira parlamentolar, etkin oldukları zaman burjuva iktidarının temel yönetim organlarından biri olmuştur. Kapitalist devlet aygıtı, “biçimsel demokrasiye” bile tahammül edemeyecek duruma geldiğinde ise, parlamentoların kapısına kilit vurmakta tereddüt etmemiştir. Bunun en bariz örnekleri, askeri darbelerin ciddi bir engelle karşılaşmadan parlamentoların kapısına kilit vurduklarında görülmüştür.

Dinci faşist dikta, parlamentonun kapısına kilit vurmuyor. Ancak “yeni rejim”in ruhuna uyumlu hale getirerek bir çeşit “noter” işlevi yüklüyor. Elbette dinci/dikta rejiminin esas hedefi işçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar, kadınlar ve toplumun ilerici kesimleridir. Buna karşın burjuva parlamentonun “saray katipliği” gibi alçaltıcı bir kuruma dönüştürülmesinin yasını tutarak bir yere varılamaz.

Vurgulamalıyız ki, parlamentonun güncel işlevi ne olursa olsun, esas olan sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir. Bu gerçekleşmeden ne hak kazanılabilir ne kuşaklar boyu mücadele ile kazanılan haklar korunabilir. Parlamentonun sınıflar mücadelesinin araçlarından biri olduğu dönemler olsa da, her zaman belirleyici olan işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü, meşru mücadelesidir. Sömürüyü azaltıp demokratik haklar alanını genişletmek için olduğu kadar, sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurmak için de sınıfa karşı sınıf bakışıyla mücadelenin yükseltilmesinden başka yol yoktur.

kizilbayrak7.net’e erişim engeli

Devrimci, ilerici ve muhalif olan bütün basını hedefine alan sermaye devleti baskı ve sansür saldırılarına aralıksız devam ediyor.

Her gün internet sitelerine erişim engeli getirilirken yeni adresler de anında erişime engelleniyor.

Kızıl Bayrak da songünlerde üst

üste sermaye devletinin bu saldırısının hedefi oldu.

Önceki adreslerimizin engellenmesinin ardından yayın akışımızın sürdüğü kizilbayrak7.net de 24 Temmuz günü Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu eliyle “idari tedbir” adı altında erişime engellendi.

Baskı ve denetim her yerde

Sermaye düzeni, yaşadığı çok yönlü kriz derinleştikçe daha fazla baskıya ihtiyaç duyuyor. AKP iktidarı, OHAL sayesinde baskı politikalarını daha kolay yaşama geçiriyor. Uygulanan baskı mekanizmaları ise çok çeşitli şekillerde karşımıza çıkıyor.

“Yeni Türkiye”de baskı ve denetim arttıkça, bireyin insan olmaktan kaynaklı hak ve özgürlükleri hiçe sayılmaktadır. Her türlü zorbalık “teröre” karşı bir önlem olarak topluma dayatılırken, devlet terörü yaşamın her alanına el atmaktadır.

Baskı ve denetimi olağanlaştırmak adına kişinin “özel hayatına” müdahale eden, hak ve özgürlükleri yok sayan kimi uygulamalar pilot bölgelerde denemekte, zamanla tüm yaşam alanlarına taşınmaktadır. Bunun son örneği İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile İstanbul Taksiciler Esnaf Odası’nın “Güvenli Taksisi” projesi kapsamında gündeme gelen, taksilere kamera takılarak “kişisel veri” niteliğinde olan görüntü ve ses kaydı alınması uygulamasıdır. Taksi şoförlerinin “gerekli” durumlarda yolcuyla polise şikâyet edeceği de belirtiliyor. Biliyoruz ki

sermaye devletinin kendi yasasında olan “Özel nitelikli kişisel verilerin, ilgilinin açık rızası olmaksızın işlenmesi yasaktır” tanımlaması sadece kâğıt üzerindedir. Zaten devlet telefon ve internet kullanımı başta olmak üzere, teknolojinin diğer imkânları ile tüm toplumu izliyor, denetliyor. Taksilerdeki bu uygulama ise bunun bir parçasıdır. Bununla birlikte “herkesin izlendiği, takip edildiği, denetlendiği” mesajı vererek korku toplumu yaratmayı amaçlamaktadır.

Bir başka örnekte Antalya’da gün-

deme geldi. Çeşitli illerde de uygulamaya geçildi. “LPG tüplerinin el yapımı patlayıcı dış kabı olarak kullanılmasının önlenmesine yönelik” *Resmi Gazete*’de yayınlanan bir karardan hareketle, tüp bayilerinin satış yaparken TC kimlik numaraları ya da kredi kartı bilgileri ile ad soyad bilgisini kayıt altına alması zorunlu hale getirildi. Tüp satışında boş tüpler teslim alınmadan yeni tüp teslim edilmemesi kararlaştırıldı. Antalya’da tüp satışı yapan iş yeri sahipleri, polis merkezlerine çağrılarak karar tebliğ edildi.

Böylelikle baskı, denetim ve izleme görevi; devletin paralı uşakları dışında muhtarlar tüpçülere, taksicilere kadar veriliyor ve yaşam alanlarında “olağan” hale getiriliyor. Herkesin izlendiği ve herkesin sizi izleyebileceği bir güvensizlik ortamı yaratılıyor. Bir taksici, bir tüpçü bile sizi izliyor, denetliyor algısı ile izlenme paranoyası yaratılıyor. Eleştirel düşüncesini açıktan söylediğinde “acaba başıma bir iş gelir mi?” korkusu zihinlere işleniyor. Bu sayede emekçilerin sessiz sedasız yeni baskı ve sömürü politikalarına uymalarını sağlamak ve keyfiyet içerisinde ülkeyi yönetmek istiyorlar. Bu şekilde toplum sindirilirse, öfke patlamasının önüne geçileceğini umuyorlar.

Kişinin hak ve özgürlüklerini yok sayan bu uygulamaların sermaye devletinin amaçları dışında, yan ve olumsuz etkileri olacağı açıktır. Zira kişisel verilerin ortalığa saçılması kişinin güvenliği açısından da son derece risklidir.

Bu baskı ve denetim politikalarına hayır demek, örgütlü tepkimizi göstermek zorundayız. Çünkü bu denemeler yarının daha büyük baskı ve denetim mekanizmalarının önünü açacaktır.

Cumhuriyet gazetesi davasında ilk duruşma

Cumhuriyet gazetesi çalışanlarının yargılandığı davanın 5 gün süren ilk duruşması 24 Temmuz’da İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

Duruşmanın ilk gününde Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi önünde toplanan çok sayıda gazeteci, aydın, yazar, sanatçı ve ilerici güçler yaptıkları basın açıklamasıyla tutuklu gazetecilerin yanında olduklarını belirterek serbest bırakılmalarını istedi.

Duruşmada savunma yapan *Cumhuriyet* gazetesi yazarlarından **Kadri Gürsel** savcının HTS kayıtlarını incelemeye “FETÖ/PDY şüpheli” 112 şahısla” iddia edilen iletişimin yüzde 95’inin bir defaya mahsus kendisine gelen ancak karşılık bulmayan mesaj ve aramalar olduğunu belirtti.

Cumhuriyet gazetesi İcra Kurulu Başkanı **Akın Atalay** dava savcısı Murat İnam hakkında “FETÖ” üyeliğinden iki kez müebbet hapis cezası istemiyle açılan davanın sürdüğünü hatırlatarak “Ama hâlâ görevde. Savcı Murat İnam’ın iradesi ipotek altındadır. Bu baskı ile iddianame hazırlanmıştır” dedi. Atalay, iddianamede yer alan Bank Asya reklamlarını *Cumhuriyet*’in sadece 5 kez yayınladığını ancak havuz medyasının yüzlerce kez yayınladığını verilerle orta-

ya koydu.

Karikatürist **Musa Kart** ise “35 yıllık karikatüristim, akıl almaz iddialarla suçlanıyorum. Suçlamayı aynen iade ediyorum” dedi.

Duruşmanın ikinci günü *Cumhuriyet* Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu, hiç Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) raporunun olmadığını ancak savcının iddianameye “MASAK raporu da var” ibaresini eklediğini aktardı. 16 Temmuz tarihinde attıkları “Darbeye karşıyız. Çözüm demokrasi” manşetinin iddianameye girmediğini söyleyerek, Yenikapı mitingine HDP’nin çağrılması üzerine atılan “Eksik demokrasi”

manşetinin suç olarak gösterilmeye çalışılmasını teşhir etti.

Cumhuriyet gazetesi avukatlarından **Bülent Utku** ise Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın tutuklanmasındaki hukuksuzluğu eleştirerek hukukçulara ve gazetecilere “Cesaret hakkını” kullanmaktan çekinmesinler” çağrısı yaptı. İddianamenin “Yayın Politikası Değişimi” başlıklı bölümüne ilişkin verilecek cevabın “Sana ne?” olduğunu söyleyerek bunun savcıyı değil okuyucuyu ilgilendirdiğini ifade etti.

Duruşmanın 3. günü ise *Cumhuriyet* gazetesi yazarlarından **Hakan Kara**’nın savunması ile baş-

ladı. 2013’te Ahmet Davutoğlu’nun Fethullah Gülen’i ABD’de ziyaret ettiğini, Erdoğan’ın ise telefonla arayarak “geçmiş olsun” dediğini hatırlatarak “Erdoğan ve Davutoğlu suç mu işlemiş oluyor?” diye sordu. Bylock’un ilk sürümünün 2014’te yayınlanmasına karşın 2013’te yaptığı görüşmelerde Bylock iddialarının yer almasını teşhir etti.

Cumhuriyet Kitap Eki Yayın Yönetmeni **Turhan Günay** vakıf üyesi dahi olmadığı halde dosyada vakıf yönetim kurulu üyesi olduğunun yazılmasını teşhir etti.

Cumhuriyet muhabiri **Ahmet Şık** AKP ve cemaat arasında yıllardır süren işbirliğini ve sonrasında başlayan çıkar çatışmasını teşhir etti. Muhalliflere yönelik baskı ve saldırılara değinen Şık, davanın düşünce özgürlüğüne dönük siyasi bir operasyon olduğunu belirtti.

Mahkeme heyeti tarafından Şafak Yayı ve Bahtiyar Doğruyol ile konuşmasının yanı sıra Cemil Bayık’la röportajındaki “katil devlet” tanımlaması sorulan Şık; “Devletin tarihi kanlıdır. Ermeniler, Hrant, Suriye, Berkin... Az söylemişim seri katildir” ifadelerini kullandı.

Gazetemiz baskıya verildiği tarihte duruşma dördüncü gününde sürüyordu.

Gerici müfredat

15 Temmuz darbe girişimini fırsata çeviren AKP, iktidarını sağlamlaştırmak için gelecek nesilleri kazanmaya ihtiyaç duyuyor. Eğitim sisteminin dinci-gerici muhtevası ise AKP'nin "kültürel taban" yaratma hevesi içerisinde şekilleniyor.

Hazırlanan son eğitim müfredatı yayınlandı. AKP iktidarının baştan sona gerici bir içerikte hazırladığı eğitim müfredatında, Osmanlı'nın yıkılışına dair bir bilgi yok. İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük dersi kapsamında 15 Temmuz anlatılırken, Türk Dili ve Edebiyatı dersinde istenilen kompozisyon başlığı "15 Temmuz Demokrasi Zaferi ve Şehitleri." Evrim teorisi ise müfredattan çıkarıldı. Fosil kayıtları ve jeolojik oluşum konuları da müfredattan tamamen silinmiş bulunuyor.

Milli Eğitim Bakanlığı, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin ilköğretim ve lise-lere yönelik müfredat taslağında yapılan belli değişiklikleri de açıkladı. İlkokul 4. sınıftan başlayarak lise sona kadar zorunlu ders kapsamında MEB, yeni programa cihat konusunu "İslamda temel ibadet" olarak ekledi. Yeni müfredat kapsamında Alevilik konularını uluslararası mahkeme kararları ile zorunlu olarak arttıran MEB, Aleviliği inanç değil "yorum" olarak değerlendirdi ve cemevine yine ibadethane demedi. Alevilik ve Bektaşilik konusu 7. ve 12. sınıflarda "İslam düşüncesinde yorumlar" ünitesinde "Tasavvufi yorumlar" başlığı altında Yesevilik, Nakşibendilik ile birlikte anlatılacak. İmam hatip okulları ve seçmeli din derslerinde 7. sınıftan itibaren "cihat"ı anlatmaya hazırlanan MEB, programla bu kavramı 6. sınıftan başlayarak zorunlu olarak öğretecek. Bu konuda TBMM Milli Eğitim Komisyonu'nun AKP'li üyesi Ahmet Hamdi Çamlı; "Cihat bilmeyen çocuğa matema-

tik öğretmenin faydası yok" diyerek yeni müfredatın arkasında durdu.

AKP iktidarı döneminde bu son değişikliğe kadar 14 yılda 13 kez eğitim ve sınav sistemi değiştirildi, 6 kez de bakan değişti. AKP'nin iktidara gelmesiyle adım adım uygulamaya koyduğu ve Necip Fazıl'ın bir şiirinden alıntılanan "dindar nesil" yaratma amacına yönelik adımlar hızlandırıldı. Daha öncesinde dinci, gerici iktidarın bakış açısını taşıyan dernekler "sivil toplum örgütü" adı altında MEB ile ortak işler örgütlediler. Ortaöğretime konulan derslerden tutun da, öğrencilerin hangi dersleri seçmesi gerektiğine kadar karar verme ve uygulama aşamasında bu vakıf ve dernek adı altındaki cemaatler de söz sahibi oldular. Okullar imam hatiplere dönüştürüldü, dershaneler kapandı temel lise yapıldı, özel okullara, yani parası olanlara teşvik verildi, TEOG sınavlarında başarılı olamayan öğrenciler ise mesleki teknik eğitim liselerine ve daha büyük çoğunluğu da kendi istek ve arzuları dışında imam-hatip liselerine mahkûm edildi. Alevi çocuklara adres olarak imam-hatip liseleri gösterildi. Belli yasa değişikliği ile Osmanlı'da var olan Sıbyan Mekteplerini andıran 4-6 yaş arası Kuran kursları açıldı.

Eğitim alanındaki politikalar kendinden menkul değişiklikleri içermiyor. Sistemin ihtiyaçları çerçevesinde sermayenin çıkarlarına uygun olarak şekilleniyor. Sermayenin ve burjuva toplumun geçirdiği evrelerle birlikte düşünüldüğünde

eğitimin bu alandaki rolü önemlidir. 1789 Devrimi'nin ardından Fransa'da okul kurucularından Jules Ferry bu konuda; "Biz devlete, eğitimde oynayabileceği yegâne rolü veriyoruz: Kendisinin korunması için önem taşıyan belirli bir devlet ahlakını ve belirli doktrinleri sürdürmek" diyordu. Bunu söylerken eğitimin misyonunun, sistemin ihtiyaç duyduğu siyasal ve ahlaki değerleri taşıyan bireyleri yetiştirmek olduğunu vurguluyordu.

Türkiye'de eğitim alanında yaşanan değişiklikler de kapitalizmin ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleşiyor. 15 Temmuz darbe girişimini fırsata çeviren AKP, iktidarını sağlamlaştırmak için gelecek nesilleri kazanmaya ihtiyaç duyuyor. Eğitim sisteminin dinci-gerici muhtevası ise AKP'nin "kültürel taban" yaratma hevesi içerisinde şekilleniyor. Sistemin yapısal ihtiyaçlarından kaynaklı, ırkçı ve milliyetçi bir eğitim sistemi burjuva cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren müfredatta vardır. Coğrafyadaki ezilen halkları, azınlık mezhepleri yok sayan, uydurma tarih tezlerini ortaya atan bir müfredattır söz konusu olan. İlk imam hatip liseleri 1924 yılında 29 tane açılmış, 80 askeri faşist darbesi ile çoğaltılmıştır.

Üniversitelerden atılan pek çok ileric-demokrat bilim insanının yerine İslamcı-faşist kadrolar, bizzat faşist cunta eliyle üniversitelere yerleştirilmiştir. Şimdi ise gerçekleşen şey dinci gerici iktidarın toplumsal gücünü arttırma çabası içerisinde gençliğe şekil verme sürecidir.

Sosyal medya paylaşımlarında bir hafta: 151 gözaltı

Sermaye devleti sosyal medya üzerinden yürüttüğü gözaltı furcasını sürdürüyor. İçişleri Bakanlığı 17-24 Temmuz tarihlerinde yürütülen "operasyonun" bilançosunu açıkladı.

Açıklamaya göre, bir haftada 2 bin 697 sosyal medya hesabı incelendi. İncelenen hesaplardan 1199'unun kimliği tespit edilerek bunlardan 151'i gözaltına alındı. Bakanlık, gözaltına alınan 151 kişinin akıbeti konusunda ise bilgi vermedi.

Bakanlığın yayınladığı "17.07.2017-24.07.2017 tarihleri arasında yürütülen operasyonlar" başlıklı açıklamanın "siber suçlarla mücadele" başlığı altında şu ifadelerle yer verildi: "FETÖ/PDY, PKK/TAK, DAESH gibi bölücü terör örgütleri başta olmak üzere terör örgütü propagandası yapan, bu örgütleri öven, terör örgütleri ile iltisaklı olduğunu alenen beyan eden, halkı kin, nefret ve düşmanlığa sevk eden, devlet büyüklerine hakaretlerde bulunan, devletin bölünmez bütünlüğüne ve toplumun can güvenliğine kast eden, nefret söylemleri içeren 2.697 sosyal medya hesabı ile ilgili çalışma yapılmış, tespit edilen 1.199 kişiden 151'i gözaltına alınmıştır."

1098 KİŞİ "TERÖR" GEREKÇESİ İLE GÖZALTINA ALINDI

Açıklamada ayrıca, "bölücü terör örgütüyle mücadele" bahanesiyle yapılan Jandarma Özel Harekât (JÖH), Polis Özel Harekât (PÖH), Jandarma Komando Birlikleri ile iç güvenlik operasyonları çerçevesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin hava ve kara unsurlarınca 1.119 operasyon gerçekleştirildiği, "örgüte yardım ve yataklık" bahanesiyle 213 kişinin, "yabancı teröristlerle mücadele kapsamında" IŞİD ile irtibatlı olduğu değerlendirilen 46 kişinin, "FETÖ/PDY ile mücadele kapsamında" "FETÖ" ile irtibatlı olduğu değerlendirilen 831 kişinin ve "Sol örgütlerle mücadele" gerekçesiyle ise 8 kişinin gözaltına alındığı duyuruldu.

Birleşik Metal-İş nereye?

Fiili-meşru mücadele hattıyla kurulan ve bu süreçte taban inisiyatifinin belirleyici olduğu DİSK'in içinde yaşanan dejenerasyon, DİSK'e bağlı sendikalarda da farklı oranlarda yansımaları buluyor.

Son dönemde Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu (yetkili demek daha doğru olur) bir dizi fabrikada sendika bürokratlarının çizgisini eleştiren ve imzalanan satış sözleşmelerine karşı çıkan işçiler ve işçi temsilcilerinin karşılaşmaları akıbet "Birleşik Metal-İş nereye?" sorusunu sordurtuyor.

Son olarak TİS sürecinde sendikaların geri tutumlarını eleştiren ve daha iyi bir sözleşmeye imza atılması için çaba harcayan iki temsilci, Bekaert işçilerinin itirazlarına rağmen sendika bürokratları tarafından temsilcilik görevinden alındı. Ardından 11 Nisan 2017'de işten atıldı. Sözleşmenin ardından patronun işçilere yönelik baskıları artarken, Birleşik Metal-İş yönetiminin saldırılar karşısındaki suskun tavrı bu saldırılara onay verdiğine işaret ediyordu. Çok geçmeden ise, 5 işçinin daha işten atılacağı ortaya çıktı. Ancak Birleşik Metal-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Hami Baltacı'dan 'özür dileyen' bir işçi listeden çıkartılırken, bu onursuzluğu kabul etmeyen diğer 4 işçi işten çıkarıldı. İşçiler işten atılacaklar listesinin bizzat Hami Baltacı tarafından Bekaert yönetimine verildiğini belirttiler.

Türk Metal tarafından sıkça başvuru- lan bu yöntemin bizzat taban iradesini esas aldığını ileri süren ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş tarafından uygulanması, sendika içindeki bürokratik yozlaşmanın geldiği boyutu ortaya koyuyor. Aslında bu durum yeni yaşanmıyor. Sendikaların yetkili olduğu veya örgütlenme çalışması yaptığı fabrikalarda geçmişte yaşanan bir dizi örneğe göz atacak olursak gelinen nokta hiç şaşırtmıyor.

Yıllarca MESS Grup TİS süreçlerinde Türk Metal'in ihanet sözleşmelerinin aynısına imza attığı için işçilerin ve sınıf devrimcilerinin eleştirilerine hedef olan Birleşik Metal-İş yönetimi "Gücümüz yok, onlar imzaladığı zaman biz de imzalamak zorunda kalıyoruz" diyerek kendisini savunuyordu.

Sendikaların yeni örgütlediği fabrikalarda, bizzat örgütlenme çalışmasını başarıya ulaştıran öncü-ilerici işçilerin kıyımını ise sendika bürokratları "örgütlenmenin bedeli" olarak lanse ediyor ve atılan işçilere düzen yargısını adres göstererek fabrika önünde direnişe başlamalarını engelliyordu. Bu tutum,

icazetçi-uzlaşmacı anlayışın "sendikal yetkiyi almak için taviz verdiği" şeklinde yorumlanabilir fakat, gerçek aslında bundan daha farklıdır. Zira atılan işçilerin örgütlenme çalışmasını başarıya ulaştır- ran, inisiyatifli, mevcut sendikal anlayışı eleştirebilecek ve geri yanlarını mahkum edebilecek olması bürokratların asıl kaygısını oluşturmaktadır. Bu nedenle öncü işçilerin kıyımı karşısında kollarını bile kıpırdatmamaktadırlar.

SOMUT ÖRNEKLER GERÇEKLİĞİ ORTAYA SERİYOR

Kimi örneklerle şöyle bir dönüp baktığımızda, Birleşik-Metal İş Sendikası'nda yaşanan bürokratik çürümenin geldiği noktayı kendi evrimi içinde daha iyi görebiliriz.

GU-BKS fabrikasında işçiler kendileri örgütlenme çalışması başlatarak sendikanın yetkiyi almasını sağladılar. Ancak örgütlenmede başı çeken işçiler işten atma saldırısıyla karşılaşırken işçilerin direnme isteği sendika yönetimi tarafından hukuki mücadele adres gösterilerek gerçekleştirilmedi. Sendika yöneticileri işten atma saldırısının "örgütlenmenin bedeli" olduğunu söyleyerek atılan işçilere durumu kabullenmeleri telkininde bulundu. Öncü işçiler kıyıldıktan sonra işlerini fason şirketlere veren patron daha sonra fabrikayı kapatarak 300 civarında işçiyi işten attı.

Sinter Metal'de 380 işçi çalışıyordu. Yaklaşık 280 işçi sendikaya üye oldu. İşçiler örgütlendiği anda patron bütün işçileri işten çıkarttı. İşçiler bir buçuk gün süren işgal gerçekleştirdi. Sendika aynı

gün işçileri üretim bölümünden yemekhaneye taşıdı. Sonrasında ise işçilerin "geri olduğu"nu bahane ederek işgali sonlandırdı. Kapı önünde direnişe geçildi. Fakat aynı süreçte fabrika içerisinde üretim başka işçilerle devam ederken ses çıkarılmadı. Direniş pasif bir kapı önü bekleyişine çevrildi. Bir noktadan sonra geriye kalan 5-10 işçiyle direniş devam etti. Sonrasında ise sadece hukuksal süreç işletilirken 100'den fazla işçi sendikadan istifa etti.

Gürsaş'ta çalışan 46 işçinin 25'i sendikaya üye olduktan hemen sonra sendikayı tanımayan patron işten atma saldırısını devreye soktu. Atılan işçiler fabrika önünde direnişe başladı. Ancak sendika yönetimi "burada beklemeyin evinize gidin" diyerek başından itibaren direnişi sahiplenmedi. İşçiler sendika önlüklerini dahi zorlayarak alabilirken 100 metre uzaklıkta devam eden Sinter direnişiyle mücadeleyi ortaklaştırma çabalarına da engel oldular. Gürsaş patronunun fabrikayı başka yere taşıyarak örgütlenmeyi engellemesi karşısında, sendika hukuki süreç dışında adım dahi atmadı.

Samka'da çalışan 120 işçiden 65'i sendikalı oldu. Yetki tespitinin gelmesinin hemen ardından atılan 21 işçiden 11'i direnişe geçti. Bir süre sonra sendika yönetimi atılan işçilerle içerdeki işçilerin arasındaki bağı kesti. Patron fabrika içinde baskıyı arttırırken, sendikadan istifa etmeleri için işçilere rüşvet teklif etti. Sendika yönetiminin sessiz kaldığı bu süreci sendikadan istifalar izledi. Direniş ise hukuksal sürece bırakılarak sonlandırıldı.

Yakacık Valf'te sendikayı tasfiye et-

mek isteyen patron önce temsilcileri işten attı. Fabrikada artan baskılarla birlikte işçiler sendikadan istifa etti ve sendika tasfiye edildi. Sendika yönetimi ise bu saldırıları izlemekle yetindi.

Casper'da sendika yönetimi; atılan işçiler karşılığında patronla uzlaşarak sendikanın fabrikaya girmesini tercih etti.

Isuzu'da yaklaşık 180 işçinin atılması karşısında ise sendika yönetimi pazarlıkla patronla uzlaşarak süreci geçiştirdi.

White Cup-Amcor patronu "iş değişikliği" gerekçesiyle fabrikada çalışan yaklaşık 60 işçiyi parça parça işten atarak fabrikayı kapattı. Sendika yönetimi yine izleyici konumunda kaldı.

'da ise kriz bahanesiyle patronun dayattığı "kısa çalışma ödeneği" ve ücretli izin saldırıları sendikaların "işimizi kaybetmeyelim" telkiniyle işçilere kabul ettirildi. Ancak ücretli izinler başlar başlamaz 26 Ocak 2010 tarihinde 109 işçi evlerine gönderilen tebligatlarla işten atıldılar. İşten atma saldırısına karşı komite kurarak direnişe geçen işçilerin yaptığı açıklama ise sendika bürokratlarının tutumunu ortaya koyuyor:

"Biz direnişçi işçiler için asıl acı olan, sendikalarımızın bu saldırılar karşısında korkakça davranmasıdır. Sendikalarımız ne işçilerin mücadelesine önderlik ediyorlar ne de kendilerinin dışında gelişen direnişleri yeterince sahipleniyorlar. Sendikaların başında bulunanlar, sendikalarımızı sınıfımızın mücadele örgütü olmaktan çıkartmış bulunuyorlar. Sendikalarımızı uzlaşmacı, işbirlikçi örgütler haline getiriyorlar. Patronlar işçileri işten atıyor, sendikacılar ise patronların bu

saldırısına gerekçe üretiyorlar. İşten atmalara karşı mücadele örgütledikleri gibi, taban örgütlerini kurarak mücadeleye başlayan işçilere de destek oluyorlar.”

TİS VE GREV SÜREÇLERİ

TİS ve grev süreçlerinde ise sürekli olarak “işçilerin geri yanlarını” öne süren Birleşik Metal-İş bürokratları grev ve direnişlerden kaçındılar. Grev iradesini ortaya koyan öncü-ilerici işçileri ise “grevi karşılayacak bütçemiz yok” vb. söylemlerle ikna etmeye, o da olmadı baskılamaya çalıştılar. Kurdukları merkezi TİS komisyonlarının 4 ay boyunca toplanmaması ise bunun temsili bir iş olmaktan öte bir anlam taşımadığına işaret etmektedir. Hep işçilerin geri yanlarından dem vuran, sendikanın 70. kuruluş yılı etkinliğinde bir kez daha “Elimizdeki malzeme bu. Bu işçilerle bir şeyler yapmaya çalışıyoruz” diyen Adnan Serdaroğlu ve diğer bürokratlar, işçiler grev ve direniş iradesi ortaya koyduklarında ise önlerini kesmek için ellerinden geleni yaptılar.

29 Ocak 2015'te başlayan grev öncesinde, Gebze'de yapılan mitingde Adnan Serdaroğlu'nun konuşması sırasında “Başkan bir kere grev desene!” diyen işçiler, sendika bürokratlarını grev kararı almaya zorladılar. Grev başladığı ilk gün yasaklanırken Ejot Tezmac ve Paksan işçileri fabrika işgaliyle yasağa karşı çıktılar. Birçok fabrikada ise işçilerin tepkilerine rağmen sendika yöneticileri işçilere işbaşı yaptırdı.

Ejot Tezmac'ta da bizzat sendika genel merkez bürokratları işçileri zorla iş başı yaptırarak iradelerini hiçe saydı. Bu durum karşısında iş yeri baştemsilciliğinden istifa eden İlker Tetik *Kızıl Bayrak*'a verdiği röportajda şunları söylemişti: “Kavel'lerden gelen, 15-16 Haziran'ları yaratmış Maden-İş'in işçilerine bugünkü jenerasyonla bu fırsat gelmişti. İşçiler hazırlıklıydılar da. Ancak birileri cesaret edemedi dersek çok doğru olur. Üzgünüz, yalnız kaldık. Bizimle aynı fikirde olan işyerleri direndiler, güçleri oranında birşeyler yaptılar ama maalesef ki sendikal bürokrasi direnişi sona erdirdi.

Metal işçisinin arkasında çok güçlü bir rüzgar vardı. Maalesef birileri bu rüzgarın koparacağı fırtınanın ileride başlarına bela olacağını düşündüğü için fırtınayı dindirdiler.”

Son olarak EMİS kapsamında gündeme gelen grevin yasaklandığını işçilerden gizleyerek, grev sabahı yaptıkları açıklamanın ardından işçileri evlerine gönderen sendika bürokratları tabandan gelen basınçla bir günlük fiili grev kararı almak zorunda kaldılar.

2017 MESS Grup TİS süreci yaklaşırken öncü-ilerici metal işçilerinin, sermaye ve devletin yanı sıra sendikalarına çöreklenmiş olan bu bürokratik anlayışlarla da mücadele etmek zorunda olduklarını hatırlatmakta fayda var.

Metal işçisinin direncini örgütlemeye!

Sermaye topyekûn olarak 2017 toplu sözleşmesine hazırlanıyor. Bu kapsamda işçilere yönelik toplu kısımları bir silah gibi kullanıyorlar. İleri doğru gelişebilecek her hareketi ve bu harekete öncülük edebilecek güçleri ezmeye uğraşıyorlar. Kaygıları büyük.

Onbinlerce metal işçisini kapsayan ve patron örgütlerinden MESS ile yürütülecek olan toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasına sayılı günler kaldı. Metal işçisinin 2015 yılında gerçekleştirdiği fiili grevlerin ardından önemli bir konuma gelen 2017 toplu sözleşme süreci için ise sermayedarlar ve ortalık kurduğu Türk Metal şebekesi hazırlıklarına ara vermeden devam ediyor.

Yakın zamanda sermaye adına işçilerin elini kolunu bağlamakla mükellef olan Türk Metal, toplu sözleşme sürecine yönelik bir hazırlığı olmadığından işçilerden her yerde basınçla karşılaştı. Bir nebze bu baskıları kendi üzerinden atmak, hazırlık yapıyormuş gibi görünmek ve işçilerin biriken taleplerine bir sınır çekmek için anket düzenledi. Çeşitli illerde toplu sözleşmeye hazırlık kılıfında toplantılar yaptı. Sonucunda ise, ne metal işçisine ne de kamuoyuna bir taslak, anket sonuçları veya hazırlığın kapsamı sunulmadı. Anketlerin içeriği üzerinden Türk Metal'in satışa hazırlandığı bir kez daha tescillendi.

2015 yılında yaşanan patlamanın şokunu hâlâ üzerinden atamayan sermayedarlar ise kendi cephelerinden işleri sıkı tutmaya çalışıyor. ‘İş barışının’ herhangi bir şekilde bozulmasına mahal vermek istemiyorlar. Bu kapsamda Metal Fırtınası'nın etkisi altındaki fabrikalarda binlerce işçinin işine son verdiler. İşçilerin direniş ile edindikleri kazanımlara saldırdılar. Fabrikalarda robot teknolojisine hız vererek, belli fabrikalarda otomasyonu

geliştirip çalışacak insan sayısını azalttılar.

Ama hiçbir sermayenin içini rahatlatmaya yetmedi. Fabrikalarda, özellikle Bosch, Renault, Mercedes, Ford Otosan, Türk Traktör, Tofaş gibi fabrikalarda öncülüğe meyilli ya da direnişte yer almış kimse kalsın istemiyorlar. Zf Sachs'ta öncü işçileri oyun çevirerek işten attırmaya çalışıyorlar. Sarkuysan gibi deneyimi olan bir fabrikada üretim alanlarına kameralar takarak işçileri baskı ve denetim altına almaya çalışıyorlar.

Türk Metal'in işçilere işaret olarak gösterdiği Bosch sözleşmesi artık dillendirilmekten, Bosch yönetimi 400'ü aşkın işçinin işine son vereceğini açıkladı ve geçmişte Birleşik Metal-İş'e geçişte öncü olanlardan işe başladı. Mercedes yine tarihinde görülmemiş şekilde, 40 günlük bir revizyon sürecine işçileri atarak giriyor. Burada işten atmaların sayısının 500'e varacağı bekleniyor. İşten çıkartılanlar yine 2015 sürecinde eylemliliklerde yer alan işçiler. Birçok fabrika Ağustos ayının ortasında 3 haftalık bir revizyona gidiyor. Her birinde işten atmalar bekleniyor.

Sermaye topyekûn olarak 2017 toplu sözleşmesine hazırlanıyor. Bu kapsamda işçilere yönelik toplu kısımları bir silah gibi kullanıyorlar. İleri doğru gelişebilecek her hareketi ve bu harekete öncülük edebilecek güçleri ezmeye uğraşıyorlar. Kaygıları büyük.

Sermayenin bu saldırıları karşısında ise metal işçileri henüz temel bir karşı ko-

yuş gerçekleştirebilmiş değil. Gösterilen tepkiler ise ya yetersiz, ya da sermayeye geri adım atılabilecek bilinç ve örgütlülüğün yoksun. Fakat kırım saldırılarına karşı bu ufak tepkiler dahi sermayeyi tedirgin etmektedir. Çünkü işçi sınıfının öfkесinin ve doğal olarak birbiri ile etkileşimde olduklarının farkındalar.

Saldırıları artacaktır. Yeni boyutlar kazanacaktır. OHAL ve KHK düzeni sermayenin hizmetine yeni araçlar da sunacaktır. Metal işçisi ise, saldırılar karşısında ezilmemek için her türlü karşı koyuşa hazırlanmalıdır. İşten atılanlar ise sadece işten atılmalarıyla ve süreci hukuki prosedürlere bırakmayla kalmamalıdır. Kırıma giren fabrikalara karşı eylemler, direnişler, teşhir faaliyetleri ile yaşadıkları haksızlığa karşı mücadele etmelidir.

Sermaye cephesinin bu saldırılarının gerisinde, metal işçisini kölece bir yaşam mahkum etme isteği yer almaktadır. Ama sınıf devrimcilerinin belirleyici emekleri ve politikaları ile metal işçisine yönelik girişilen saldırılar püskürtülebilir. Bugün için hareketsiz gibi görünen metal işçisi toplu sözleşme sürecine ilgiyle yaklaşılmaktadır, gelişmeleri takip etmektedir. Bu süreçte işçi kısımlarına karşı gerçekleştirilecek olan direniş ve mücadelelerin yarın yeni patlamaların önünü açabilir. Sınıf devrimcileri bugünden sınıfın direncini örgütlemeli, yarın gelişecek olası bir harekete şimdiden hazırlanmalıdır.

Türk Metal neye hazırlanıyor?

2017 toplu sözleşme görüşmeleri yaklaşıyor. Sendikamız TOMİS dışında henüz hiçbir sendika taslağını açıklamamıştır. Ama sözde sendikanın yalancı sayfaları bangır bangır Türk Metal dışındakimsenin toplu sözleşmeye "hazırlık" yapmadığını savurup duruyor.

Evet, haklılar. Türk Metal sözleşmeye hazırlanıyor. Ama işçileri tekrar satmak için hazırlanıyor. Görüşmelere birkaç hafta kala işçilere beklenti anketi adı altında, ayar çekme anketi yapıyorlar. Beklentileri düşürmek, işçilerin ufkunu belirlemek içindir bütün çabaları.

Bosch'ta, Otokar'da, Ford Otosan'da, Mercedes'te işçi kıyımına giriyorlar. Öncü, direnişçi metal işçilerini fabrikalardan temizleyerek 2017 TİS'lerine hazırlanıyorlar. Yalancı sayfalar çok haklı, Türk Metal gerçekten hazırlanıyor. Fakat işçilerin kazanımları için değil, kendi saltanatları sürsün diye MESS ile ortaklaşa metal işçisine ihanet etmek için hazırlanıyorlar.

Artık satılmak istemeyen, kölece çalışmaya takati kalmayan, hep ekonomik olarak en dibe çökmüş metal işçisinin gözünü korkutmak için baskı, tehdit, yalan ve aldatmaca ile hazırlanıyorlar. Bu konuda en hazırlıklı sendika Türk Metal'dir. Hakkını yemeyelim.

Ancak şunu da herkes bilmelidir ki; 2015 yılında komiteler ve direnişlerle

destan yazan metal ve otomotiv işçileri gerçeği vardır. Metal Fırtına'yı yaratan ellerin kurduğu, aylar öncesinden üyeleriyle ve üyesi olmayan metal işçileri ile 2017 sözleşme taslağını tartışmış, hazırlamış, hazırlığını patron saflarında MESS'le değil, alinteri döken metal işçisi ile yapan TOMİS vardır.

Şunu kafanıza kazıyın: Metal Fırtına'nın okulunda okumuş bir metal işçisini geçmişteki gibi rahatça aldatıp, kandıramayacaksınız. Çünkü artık metal ve otomobil işçilerinin 'Söz, yetki ve karar' sahibi olduğu bir mücadele mevzisi var.

Gün, sendikal ihanete karşı hazırlıklı olma günüdür.

Gün, Türk Metal-MESS ortaklığını bozma günüdür.

Gün, 2017 TİS'lerine taleplerimiz etrafında kenetlenerek, komitelerimizi kurarak hazırlanma günüdür.

Gün, sendikamız TOMİS'e sahip çıkma, etrafında kenetlenme günüdür.

Haydi metal işçisi... Gün, senin günüdür.

TİM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI (TOMİS)

24 Temmuz 2017

Ford Otosan önünde eylem

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), işten atmalara karşı 24 Temmuz'da da Ford Otosan fabrikasının önündeydi.

Sabah işçilerin servislerle ve kendi araçları ile işe giriş-çıkış saatlerinde fabrika önünde yer alan TOMİS üyeleri "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi! İşten atmalar yasaklansın!" ozalitini açarak bekleyişe geçti.

Önlükleri ile bekleyen TOMİS üyeleri polisin baskısıyla karşılaştı. Polis "İziniz yok" bahanesini öne sürerek eylemi engellemeye çalıştı.

TOMİS'liler, basın açıklaması için gelmediklerini, işten atmalarla işe giren işçi arkadaşlarını korkutmaya çalışanlara yanıt verdiklerini, sendikal bir mücadele yürüttüklerini ifade ederek bekleyişini sürdürdü. İşe girişler esnasında işçilerden TOMİS'lilere destekte bulunanlar oldu. Engellenme girişimlerine rağmen Ford Otosan önünde bekleyiş servislerin bitimine kadar sürdürüldü.

İşten atılan Numan Duru'nun önlüğünde işten atılmadan önceki iş numarası olan 51.742' de yazılarak şu anki numaraların 70 bine vardığı, Ford Otosan'ın 20 yılda baskıcı ve sömürü politikalarıyla ne kadar işçiyi harcadığı belirtildi.

Ford Otosan'ın haksız yere işten atmalarına son verene kadar mücadelelenin kesintisiz süreceği vurgulanarak bekleyiş sonlandırıldı.

"Şişli Belediyesi'nde adalet istiyoruz!"

CHP'li Şişli Belediyesi bünyesinde bulunan Kent-Yol AŞ'de çalışan işçiler, yeni ihalenin taşeron şirkete verilerek hayata geçirilmek istenen sendikasızlaştırma saldırısına karşı eylemde.

Kent-Yol işçisi işine ekmeğine sahip çıkıyor!", "Kent-Yol işçisi adalet bekliyor!" pankartlarıyla geçtiğimiz haftadan beri belediye binası önünde eylemler gerçekleştiren işçiler belediyenin şirketi olan Kent-Yol AŞ'nin ihaleye girmeyerek

taşeron şirketlere devredilmek istenmelerine öfkeli.

Genel-İş yöneticileri farklı işlerde çalışan işçilerin Kent-Yol AŞ'ye bağlı çalışırken genel hizmetler iş kolunda olduklarını hatırlatarak işlerin taşeron şirketlere devredilmesinin iş güvencesini ortadan kaldıracağına, sosyal hakların kaybedilebileceğine ve en önemlisi de işçilerin sendikasızlaştırma saldırısına uğrayacaklarına dikkat çekiyorlar.

Şirket bünyesinde şoför, sağlıkçı, mühendis, teknik ekip çalışanları, büro, bilgi işlem ve atölye işçileri olmak üzere toplam 1800 işçi çalışıyor. 25 Temmuz'da başlayan ilk ihale 1500 civarında işçiyi kapsarken 300 civarındaki işçiyi kapsayacak diğer ihalenin de bir ay sonra yapılacağı belirtiliyor.

İlk ihalenin başladığı 25 Temmuz günü yüzlerce işçi belediye binası önünde sloganlarla ve düdükle belediye yönetimine tepki gösterirken "adalet yürüyüşü" düzenleyen CHP yönetimini de işçilere karşı uyguladığı bu adaletsizlik nedeniyle teşhir ettiler. Bu sırada belediye yönetimi de binaya astığı duyurularla işçilerin herhangi bir hak kaybı yaşamayacaklarını iddia ederken şantiyelerde işe çıkmayan işçiler üzerinde şantiye amirleri ve polisler baskı kurdular.

İhaleyi izlemek için salona giren sendika yöneticileri Kent-Yol AŞ'nin ihaleye katılmadığını; iki şirketin ihaleye girdiğini belirtti. Ancak bunların birinin evraklarının eksik olduğunu, diğerinin ise 3

ortaklı bir şirket olduğu için belediyenin daha önceki kararlarına göre yasal olarak ihaleyi alamayacağını ifade etti. Aynı gün akşam Genel-İş Sendikası merkez yöneticilerinin CHP Genel Merkezi ile görüşme gerçekleştirdikleri belirtildi.

Ayrıca Genel-İş İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Şenol Erdem, "Şişli Belediyesi'nde adalet istiyoruz!" şiarıyla 25 işçiyle CHP Genel Merkezi'ne yürüme kararı aldıklarını belirtti.

26 Temmuz sabahı başlatılacak yürüyüş için yine işçiler belediye binası önünde toplanırken Genel-İş Genel Merkez Yöneticisi Tamer Şanlı, CHP'nin Şişli Belediye Başkanı Hayri İnönü'yü Ankara'ya çağırdığını ve konuyu görüşeceklerini açıkladı. Kendilerinin de bu görüşmenin sonucunu bekleyeceklerini ancak olumlu bir sonuç çıkmadığı oranda yürüyüşlerini başlatacaklarını ifade etti. Konuşmaların ardından yürüyüş listesinde yer alan 25 işçi ve sendika yöneticileri belediye önünde bekleyiş sürdürürken diğer işçiler iş başı yaptı.

Gülmen ve Özakça için yapılan eylemlerde polis terörü

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, KHK ile ihraç edilmelerine karşı açlık grevi direnişini sürdüren tutuklu kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yla dayanışmak, serbest bırakılmaları ve taleplerinin kabul edilmesi talebini dile getirmek için 23 Temmuz'da Ankara'daki Güvenpark'ta eylem yapmak istedi.

ANKARA'DA POLİS TERÖRÜ, BİR KİŞİNİN KOLU KIRILDI

"Nuriye ve Semih'in talepleri kabul edilsin! OHAL kaldırılсын! KHK'lar iptal edilsin!" şiarlı Nuriye ve Semih için Dayanışma imzalı pankart açarak yürüyüşe başlayan kitlenin önünü Ziya Gökalp Caddesi'nde kesen polis kitleye azgınca saldırdı. Gün içinde yaşanan polis saldırılarında aralarında bir DGB'linin de bulunduğu 72 kişi gözaltına alınırken, Zeynel Danacı'nın kolu polis tarafından kırıldı. Kitle polis saldırısına direnişle karşılık verirken, çevrede bulunanlar da polis saldırısına tepki gösterdi. Sert saldırıya rağmen direnişle karşılaşan polis Kızılay ve çevresinde terör estirdi.

Saat 12.30'da Ziya Gökalp ve Güvenpark'ta yaşanan polis saldırısının ardından saat 13.30'da Karanfil Sokak'ta tekrar toplanan kitle sloganlarla Yüksel Caddesi'ne yürümek istedi. Ancak çok geçmeden bir kez daha saldırıya geçen polis tazyikli su ve gazla kitleyi geri püskürttü. Saldırının ardından Meşrutiyet

Caddesi'ne çekilen kitle sloganlarla eylemi devam ettirdi. Defalarca gerçekleşen polis saldırılarına direnişle yanıt verirken Meşrutiyet Caddesi başında ajitasyon konuşmalarıyla polis saldırısı teşhir edilerek eylem iradi olarak sonlandırıldı. Gözaltına alınanlar arasındaki 57 kişi ertesi gün serbest bırakılırken aralarında avukatların da bulunduğu 15 kişi "Terörle Mücadele" Şubesi'ne götürüldü. Gazetemizin baskıya hazırlandığı saatler itibarıyla "Terörle Mücadele" Şubesi'ndeki

gözaltılar hâlâ serbest bırakılmış değildi. Yanı sıra polis tarafından kolu kırılan Zeynel Danacı'nın felç kalma riskinin olduğu öğrenildi.

İSTANBUL'DAN ANKARA'YA GİDECEKLERE POLİS ENGELİ

Öte yandan, Ankara'daki eyleme gitmek için 22 Temmuz günü İstanbul Kadıköy'den otobüs kaldırılmasına polis engel oldu. "Yasak var" diyen polis hiçbir

belge göstermeden otobüsleri gönderirken, yapılmak istenen oturma eylemi de polisin "dağılın, müdahale ederiz" tehditleriyle engellenmeye çalışıldı. Tehditlere ve polisin "5 dakika müsaade ediyoruz" dayatmasına rağmen yaklaşık yarım saat oturma eylemi yapılarak sloganlar haykırıldı. Yapılan konuşmaların ardından eylemin iradi olarak bitirildiği ifade edildi. Eylemin ardından polisin GBT dayatmasını kabul etmeyen 3 kişi gözaltına alındı.

BURSA'DA POLİS SALDIRISI

Aynı gün İstanbul'dan başlayıp Ankara'da sona erecek eylemler kapsamında Bursa'da yapılmak istenen basın açıklamasına da polis saldırısı gerçekleşti. Bursa Kent Meydanı'nda yapılması planlanan basın açıklaması, İstanbul'dan Ankara'ya gidecek grubun polis engeliyle karşılaşp gelememesi nedeniyle iptal oldu. Bunun üzerine Bursa Demok-rasi Güçleri basın açıklamasını Heykel'de yapma kararı aldı.

Heykel'de toplanan kitle, basın açıklamasının yapılacağı alanı polisin işgal etmesi nedeniyle, eylemi tekrar Kent Meydanı'nda yapmaya karar verdi. Heykel'den Kent Meydanı'na harekete geçildiğinde kitleye polis saldırısı oldu. Ara sokaklara dağılan kitle ile polis arasında kovalamacaya yaşandı. Saldırı neticesinde 9 kişi gözaltına alındı.

KHK'larla ihraç edilmelerine karşı İstanbul'da direnişlerini sürdüren Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyeleri işlerine dönene kadar direneceklerini vurguluyor.

21 Temmuz günü Kartal'da İntiba önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapan direnişçiler aynı zamanda imza topladılar. Türküler eşliğinde halay çekilerek, 15.00 ve 18.00'de yapılan basın açıklamalarıyla eylemi sürdüren direnişçiler, çevredeki emekçilere KHK'ların haklarını gasp ettiğini, OHAL'in süreklileştirilmek istendiğini, her türlü keyfiliğin dayatıldığını ve geline yerde hukukun ayaklar altına alındığını söylediler.

22 Temmuz günü Kadıköy Altıyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 15.00-19.00 arası oturma eylemi gerçekleştirildi. Kadıköy'de yapılan eylemde katliamın yıldönümü vesilesiyle Suruç şehitleri de anıldı. Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube üyesi Arif Akkuş, OHAL/KHK saldırılarını ve sergilenen hukuksuzluğu teş-

ihraçlara karşı direniş sürüyor: "İşimizi geri alacağız!"

hir ederek, gerici iktidarın kendisinden olmayan bütün kesimlere saldırdığını söyledi. Parasız eğitim ve sağlık gibi talepleri savundukları için ihraç edildiklerini belirterek bu onurlu mücadelelerini kararlılıkla sürdüreceklerini vurguladı. Açlık grevini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yı selamlayan Akkuş, ayrıca tutuklanan onlarca KESK üyesinin de serbest bırakılmasını talep etti.

24 Temmuz günü yapılan eylemlerde ise önceki gün Nuriye ve Semih İçin Dayanışma'nın Ankara'da yapmak istediği eylemde gözaltına alınan direnişçi kamu emekçisi Mehmet Sarı'nın serbest bırakılması istendi. **Kadıköy'de** direnişçilerden Hüseyin Demir'in okuduğu açıklamada ise bilimsel, laik, demokratik, kamusal ve anadilde eğitim, vergide adalet, parasız sağlık isteyen kamu

emekçileri oldukları için ihraç edildiklerine dikkat çekildi. Eğitim Sen Kadın Sekreteri Derya Yulcu ise "Bu iktidar suç işliyor. Dün Sivas'ta aydınları yakan zihniyet bugün iktidarda" diyerek "Nuriye ve Semih'i yalnız bırakmayın. Bu ülkenin karanlığa boğulmasına izin vermeyin" çağrısı yaptı. **Bakırköy'de** konuşan direnişçi Muhammed Sevinçtekin OHAL'in, geçen yıl ilan edilirken 3 ay denmesine karşın, 1 yıl sürdüğüne dikkat çekti.

26 Temmuz günü **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'ndaki eylemde konuşan direnişçi Nuray Şimşek, muhalif kimliklerinden dolayı ihraç edildiklerini bir kez daha vurgulayarak, AKP iktidarının halkın yüzde 50'sini "terörist" ilan ettiğini ifade etti. "Tarihte diktatörler kalıcı değildir" diyen Şimşek, işlerine dönene kadar direneceklerini vurguladı. **Kadıköy'deki** eylemde ise Gülmen ve Özakça'nın taleplerinin kabul edilmesi istenerek direnişçi Mehmet Sarı'nın da serbest bırakılması talep edildi.

Kapitalistler sigortasız işçi çalıştırma cezasından kurtuldular...

Sigortasız işçiliğin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Sermayenin korunmasını temel görev sayan meclis geçen hafta bir torba yasa daha çıkardı. Torba yasada kurumlara vergi indirimi, yabancılara konut alımında sağlanan avantajlar ve sigortasız işçi çalıştıran kapitalistlere af getiren düzenlemeler yer aldı. Özellikle son başlık sayesinde sigortasız ya da kaçak işçi çalıştıran kapitalistlere milyonlarca liralık destek sağlandı.

Böylece sözde sigortasız işçi çalıştırmanın ya da sahte sigortalı göstermenin kanunsuzluğundan ve idari para cezasından bahseden devletlilerin attıkları nutukların koca bir yalandan ibaret olduğu, bir defa daha tüm açıklığı ile ortaya çıktı.

Kapitalistler son torba yasada yer alan düzenleme ile, kayıt dışı işçi çalıştırmaktan kaynaklı uzun süreli prim teşvikinden yararlanmama cezasından da kurtuldular. Sigortasız veya sahte sigortalı işçi çalıştırdığı tespit edilen kapitalistler sadece ve sadece bir ay prim teşvikinden yararlanamayacaklar.

Sigortasız işçi çalıştıran kapitalistleri kurtarma affının altında AKP iktidarının imzası var. Ancak sermayenin korunması politikası AKP ile başlamadı. Bu politika sermaye düzeninin hamurunda var. Zira kapitalistlerin büyüyen birikimlerinde en etkili olan faktörlerden biri kayıt dışı, sigortasız işçi çalıştırmadır. Sigortalı işçi çalıştırmayı gereksiz harcama olarak gören kapitalistler ve onların düzeni her geçen yıl artan kayıt dışı istihdamın sorumlularıdır.

Sermayenin egemen olduğu Türkiye’de çalışan her üç kişiden biri kayıt dışı, sigortasız çalışıyor. Resmi rakamlara göre sigortasız çalışan işçi oranı 2005’te yüzde 48,2’ydi. 2013’te yüzde 36,8’e kadar geriledi. 2014’ten itibaren bu oran yüzde 49’a yükseldi. 8 milyon 452 bin olan kayıt dışı çalışan sayısı, Eylül’e gelindiğinde 9 milyon 345 bine yükseldi. 7 aylık dönemde 892 bin kişilik bir artış yaşandı.

Özellikle kayıt dışı ve sigortasız istihdamda kadın işçilerin oranı sürekli yükseldi. Kadın işçilerin yarısı, 3.8 milyon kadın işçi sigortasız çalışıyor. SGK verilerine göre sigortasız işçilik gençlerde yüzde 70, yaşlılarda yüzde 83,2’ye tırmanıyor.

Karl Marks, 1867 yılında yayınlanan *Kapital* adlı eserinin 23. bölümünde artık nüfusun ortaya çıkış sebeplerini inceleyen, aynı zamanda kapitalist sermaye birikiminin sonucu olarak sefaletin, istikrarsızlığın, dolayısıyla güvencesizliğin,

kayıt dışılığın nasıl durmaksızın yeniden üretildiğini de açıklar: “... kapitalist toplumda, emeğin toplumsal üretkenliğini yükseltmeye yarayan bütün yöntemler, bireysel işçinin sırtına yıkılarak hayata geçirilir.” Aynı değerde emeği daha ucuza almanın en temel yollarından biri de kayıt dışı-sigortasız işçi çalıştırmaktır. Yani kaçak işçiliğin ve sigortasızlığın kaynağı kapitalizmdir. Kapitalizmin egemen olduğu tüm dünyada sigortasız işçi çalıştırma, emeğin değerini düşürme politikası çerçevesinde artarak sürmektedir.

KAPİTALİZM SİGORTASIZ VE GÜVENCESİZ ÇALIŞMADAN BESLENİR

Kapitalizmin 1970’li yıllarda girdiği kriz kapitalistleri sosyal hakları yok etme politikalarına yöneltti. Tekelci kapitalizmin artan gücü, üretim-iletişim-taşımacılık sektörlerinde yaşanan teknolojik atılım ve üretimin dünya ölçeğinde örgütlenebilmesi, iş gücü maliyetlerinin düşürülmesi girişimlerini yoğunlaştırdı. Bunun en etkili biçimi olarak da kaçak işçilik yaygınlaştı ve yaygınlaşıyor.

Kaçak işçilik geçmişte inşaat, tarım, dokuma-giyim, ayakkabı, mobilya, tamircilik gibi bazı sektörlerde vardı. Türkiye’de ayrıca halıcılıkta ve diğer bazı işlerde geleneksel olarak “eve iş verme” sistemi içinde kaçak çalışma söz konusuydu. Ancak özellikle 24 Ocak 1980 kararlarından sonra bu uygulama hızla yaygınlaştı ve arttı.

Kapitalizmin uluslararası düzeyde re-

kabeti körüklemesi Türkiye kapitalizmini uluslararası alanda rekabet gücü elde edebilmek ve bu gücü koruyabilmek için öncelikle işçilik maliyetlerini düşürmeye yöneliyor. İş gücü maliyetlerini düşürmenin yollarından biri de kapitalistlerin sigorta primi yükünden kurtulmasıdır. Bu ortamda, kaçak iş yerleri ve kaçak işçilik tüm sektörlerde daha da yaygınlaşıyor.

KAÇAK İŞÇİLİK, SİGORTASIZ ÇALIŞMA İŞÇİYİ VURUYOR

Giderek yaygınlaşan kısmi süreli çalışma (part-time) ve kiralık işçilik gibi uygulamalar, sigortasız işçi çalıştırmanın zeminini düzlüyor. Bilgisayar sayesinde üretim ve iletişim teknolojilerinde meydana gelen gelişmeler, “sahte kendi hesabına çalışma” uygulamalarını olanaklı kılmakta ve teşvik etmektedir. Büyük pazarlama şirketleri, çalıştırdıkları kişileri “işçi” olarak göstermek yerine, “kendi hesabına çalışan” ve satış üzerinden pay ve prim alan kişi olarak göstererek, kaçak çalışmayı yaygınlaştırmaktadır.

Sigortasız çalışan işçi, Sosyal Sigortalar Yasası’nın kapsamı dışındadır. Diğer bir deyişle sigortasız çalışan işçi, hastalandığında sağlık hizmetinden yararlanamaz. Geçici iş göremezlik ödeneği alamaz. İşçilerin bakmakla yükümlü olduğu kişiler de sağlık hizmetinden mahrum kalırlar.

Sigortasız çalışan işçi, kaçak işçiliği ek bir iş olarak yapıyorsa, bu sakıncaların bir bölümü geçerlidir. Ancak kaçak çalış-

tığı iş yerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği-ne ilişkin sorunlarla karşılaşarsa, asıl işini de elinden kaçırabilir. Kaçak iş yerlerinde veya kayıt içinde olsa bile sigortasız işçi çalıştıran iş yerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri genellikle alınmamıştır. Bu iş yerlerinde iş kazasına uğrama olasılığı daha yüksektir. Sigortasız çalışan işçi, İş Yasası’nın kendisine sağladığı bazı haklardan yararlanamaz.

İş Yasası, asgari ücretin altında ücretlerle işçi çalıştırılmasını yasaklar. Sigortasız çalışan işçi asgari ücretin altındaki bir ücreti bile kabul etmeye zorlanabilir. Sigortasız çalışan işçinin hizmet akdi bulunmadığından, işçinin ücret ve diğer alacakları patron tarafından ödenmediğinde, bunların yargı yoluyla tahsil edilebilmesi de olanaklı değildir. İşçi, yasal olarak o iş yerinde çalışıyor gözükmemektedir. Sigortasız çalışan işçi, işten çıkarılma öncesinde ihbar süresinden ve işten çıkarılırken kıdem tazminatı hakkından yararlanamaz. Sigortasız işçi, yıllık ücretli izin, ücretli hafta tatili, ücretli bayram ve genel tatil haklarından yararlanamaz.

İş Yasası, haftalık çalışma süresini 45 saat olarak belirlemiştir. Günlük çalışma süresinin üstündeki çalışmalar fazla çalışmadır ve bu sürenin ücreti en az yüzde 50 zamlı olarak ödenir. Sigortasız çalışan işçi için çalışma süresi çok daha uzundur; günlük normal çalışmanın üstündeki çalışmalar ile tatil günleri çalışmalar karşılığında genellikle fazla çalışma ücreti ödenmez.

Sigortasız çalışan işçi, sendikalaşma, toplu pazarlık yapma ve greve çıkma haklarına sahip değildir. Sendikalaşma ancak yasal bir hizmet akdinin bulunduğu koşullarda olanaklıdır. Sigortasız işçinin sendika üyesi olabilmesinin yolu, kaçaklıktan kurtulmasından geçmektedir. Sigortasız çalışma, işçi sınıfının dünyada ve Türkiye’de yüzyıllar süren mücadelesi sonucunda mevzuata ve toplu iş sözleşmelerine geçirilmiş haklarının tümüyle ortadan kaldırılması, kapitalistler açısından tam bir “esneklik” sağlanması demektir.

Sigortasız ve kayıt dışı çalışmayı engellemenin yolu, güvencesiz çalışmaya karşı mücadeleyi büyütme, işçi sınıfı, birliğinin gücüyle iş yerindeki kapitalistin, memleketin egemeni kapitalizmin karşısına dikilmediği sürece sigortasız çalışma belasından kurtulamaz.

“Direnişi kazanana kadar daha da büyüteceğiz”

Öz Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengül ile Orkide Yağ fabrikası direnişi üzerine konuştuk.

- Direnişiniz nasıl başladı, sürecinizi anlatır mısınız?

- Bornova'da bulunan Küçükbaş yağ fabrikası direnişinin kırkinci günündeyiz. Orkide Yağ'ın sahibi Ahmet Küçükbaş "FETÖ/PDD" operasyonlarında gözaltına alınıp tutuklanınca burası TMSF'ye geçti. Fabrikaya kayyım atanınca İzmir Defterdarlığı el koydu. İzmir Defterdarı Tamer Utkucu işçi arkadaşlarla toplantı yaparak kafalarının karışacağı bir durum olmadığını, devlet memuru olduklarını, fabrikanın işleyişinde hiçbir değişiklik olmayacağını, üretimin aynı şekilde devam edeceğini, hiç kimsenin işten çıkarılmayacağını, hatta istihdamın gelişeceğini ve büyüyeceğini söyledi. İşçi arkadaşlar da anayasal hakkımızı kullanalım ve sendikaya üye olalım dediler (Kasım 2016) ve sendikamıza gelip bizle görüştüler. Biz de arkadaşlarımızı üye yaptık. Daha sonra gerek içeridekilerin (yöneticilerin) gerek defterdarlığın hal ve hareketleri, şekli şemalı değişmeye başladı. Yöneticilerin hal ve hareketlerinin değişmesini anlıyoruz bir yere kadar. Çünkü onlar, şu an cezaevinde olan Ahmet Küçükbaş'ın kardeşi, kızı, damadı, gelini... Bunların sendikaya karşı direncini anlıyoruz ama tamamiyle kamu görevi yapması gereken İzmir Defterdarlığı'ndan Tamer Utkucu'nun tarafsız olması gerekirken, adil olması gerekirken, ama ille de taraf olacaksa garibanın yanında, işçiden yana olması gerekirken bizzat Küçükbaş'ın vasisi gibi davranmasını anlamıyoruz. İzmir Defterdarı kesinlikle tarafsız olamadı işçi arkadaşlara verdiği sözü tutmadı. Küçükbaş'ın damadı "Defterdar kimdir, burada ben ne dersem o olur" söylemleri ile astığım astık kestiğim kestik şeklinde davrandı. Sendika üyelerine baskı ve mobbing uyguladı, ağır işlere vererek, hakaret ve tehdit ederek ve sürgün cezaları vererek sendikadan istifa ettirmek için denenecek ne kadar çirkin yol varsa hepsini denedi. Maalesef bütün bu baskıları Defterdar görmesine rağmen sadece seyretti. Kendisine gerek yazılı basında, gerekse sözlü basında defalarca derdimizi anlatmamıza rağmen sesimizi duyuramadık. Buradaki üzüldüğümüz konu kamu adına görev yapan defterdarlığın bağımsız olması gerekirken bağımsızlığını korumaması, bizzat işçinin karşı-

sında tutum sergilemesi oldu. Defterdar Küçükbaş tarafında yer alarak, fabrikada ekonomik gerekçeler öne sürerek 27 işçiyi işten çıkarttı. Diğer yandan içeri taşeron işçi alıp çalıştırdı. Bir tarafta insanları ekonomik sebeplerden dolayı işten çıkardı, bir taraftan içerideki insanları iş çok diye fazla mesaiye bıraktı. Bunların hiçbirinin ne yasa da karşılığı var ne uygulamada karşılığı var.

Ekonomik sebeple adam çıkartıyorsun, 18. maddeyle eline fesih kağıdını veriyorsun ama kıdemini vermiyorsun. Madem 18. maddeden çıkartıyorsun tazminatını neden vermiyorsun? Yani yapılan hiçbir şey doğru değil. Hukuki yollara başvurduk ama biz yargının durumunu da biliyoruz bunu bizim gibi sizler de biliyorsunuz. Türkiye'de yargı zamanında işlemiyor. Zamanında işlemeyen adalet de adalet değil. Bu nedenle bizlere de fabrikanın önünde ikinci bir mahkeme kurmaktan başka şans bırakmadılar. Biz de burada yasanın ve anayasanın bize verdiği hakları kullanarak direniyoruz. Kamusal alanlar bizim, nasıl genel müdür fabrikanın horozu benim diyorsa, kamusal alanlarda da bizim sözümüz geçer.

Bizim burada gelenle, geçenle, çevreyle bir sıkıntımız yok. Gelen geçen bizleri destekliyor. Anayasal hakkımızı kullanarak direnmeye devam ediyoruz. Ve direnişimizin 40. günü. Arkadaşlarımız tekrar iş başı yapana kadarda direnişe devam edeceğiz. Biri bize "pardon arkadaş yanlışlık oldu işe geri alıyorum" diyene kadar. Çünkü daha önce de sendikadan dolayı Taner Utkucu arkadaşla-

rımızı iki sefer işten çıkardı. İlk işten çıkarttığında birgün içinde arkadaşlarımızı geri aldı "yanlışlık oldu" diye. İkinci kez işten atma yaşandığında bir hafta direndik aynı bu alanda. Arkadaşlarımız tekrar işe geri alındı. O zaman aynı Defterdar "içerden yöneticiler bize yanlış bilgi verdiler" diyerek arkadaşlarımızı tekrar işe geri almıştı. Ne oldu da yine aynı arkadaşlarımız sayıları artırılarak tekrar işten çıkartıldı? Bu yapılan tamamen insanların birlik beraberliklerine karşı, anayasal hakkı olan sendikalaşmaya karşı yapılan bir hazımsızlıktır.

- Fabrikada sendika yetkiyi almış mıydı?

- İçeride çalışan arkadaşların % 80'i bizim üyemiz. Ancak yönetimin yaptığı hiçbir iş doğru değil, çalışan arkadaşların maaşları bankaya yatıyor geri kalanı elden veriyorlar. Yani mesailer elden veriyorlar. Böylece çalışandan alıyor, sigortadan alıyor, vergiden alıyor, devletten alıyor. Burada ne yapıyor? Burada yağ fabrikası, yağ yapıyor. Ama dört değişik iş kolunda çıkıyor, bir tek gıdada çıkmıyor. Burada bir usulsüzlük var, biz burada tespit kararı istedik bakanlığa başvurduk. Müfettişleri gönderdik, gıda iş kolunda olduğuna dair raporunu yazdırdık, resmi gazetede yayınlandı. Resmi gazetede yayınlandıktan sonra itiraz ettiler. "Ben gıda üretmiyorum" diyor oysaki yağ üretimi yapılıyor ve yağ gıdadır. Direnişimizin 40. günündeyi, özellikle kolluk kuvvetlerinden, polisten herhangi bir sorun yaşamadık. İçerideki arkadaşlarımız destek veriyor, vardiya giriş çıkışlarında

yanımıza geliyorlar. İçerideki arkadaşların büyük desteği var. Vardiya değişimlerinde buraya gelip topluca alkışlarla arkadaşları içeri iş başına yolluyoruz. Şimdilik içerideki arkadaşlara henüz bir görev vermiş değiliz. İçeride arkadaşlar çalışmalarına devam ediyor. Tabi birkaç işçinin bize tepkisi de oluyor. İçerde 20-25 bin lira maaş alan kralın şaklabanları bazen arkadaşları germek için laf atıyor. Bizler de onları ciddiye almıyoruz, önemsemiyoruz. Genel olarak çevredeki insanların, gelen geçenin desteği, alkışları oluyor. Bulunduğumuz yer iki yolun ortasında, kaldırımdayız. Tehlikeli bir yer aynı zamanda. Bizler de dikkat ediyoruz çünkü yola taşınca kaza olma ihtimali, araçların çarpma ihtimali yüksek oluyor. Bunlara kaşı bizler de dikkat ediyoruz.

-Fabrika önünde direnmenin dışında kamuoyu yaratmak, sesinizi duyurmak için başka eylem ve etkinlikler yapıyor musunuz?

-Tabi kamuoyu yaratmak, sesimizi başkalarına duyurmak için ilk olarak fabrika önünde basın açıklaması yaptık. İkinci basın açıklamasını 20 gün önce Konak'ta saat kulesinin orada yaptık. Bildiri çıkartıp pazarda dağıttık, gelenlere de bildirilerimizi veriyoruz. Bunun dışında sosyal medya üzerinden Orkide Yağ boykot çalışmaları örüyoruz. Ayrıca önümüzdeki günlerde sendikamızın bulunduğu başka illerde de "Orkide yağını boykot ediyoruz!" pankartlarının sendika binalarına asılmasını isteyeceğiz. Ayrıca İzmir'de Orkide yağ satan marketlere işçi arkadaşlarla gidip Orkide yağı satmalarını, müşterilerin de neden Orkide yağ almamaları gerektiğini anlatarak direnişimize destek olmaya çağıracağız. Bizler hem burada, hem içerideki çalışan arkadaşlar hukuki çerçevede mücadeleyi büyütme için ne gerekiyorsa yapacağız. Biz bu mücadeleyi sosyal medya üzerinden, basın üzerinden duyurmaya çalışıyoruz. Sosyal medya üzerinden Orkide yağ fabrikası yönetiminin işçileri mağdur ettiğini duyurduk ve insanların boykot etmeleri için hem yazılı hem de görsel paylaşımlarda bulunduk. Ama maalesef basın "çiçek böcek" dışına bir haber vermiyor. Bizlerin direnişine sessiz kalıyorlar. Biz bu direnişi kazanana kadar daha da büyüteceğiz. Buradan ricam bütün duyarlı kesimlerin, emek dostlarının direnişimize destek olmaları.

Soluğumuzu tutalım, sınıf yeni dönemine

Kapitalist-emperyalist sistemin çok yönlü krizi, dünya genelinde kendisini her alanda ortaya koyuyor. Bir yandan muazzam boyutlara varan servet-sefalet kutuplaşması, diğer yandan kapitalizmin yol arkadaşı işsizlik vebası işçi ve emekçileri sarıp sarmalıyor. Sistem işçi ve emekçilerin geleceğe dair en ufak bir umut dahi beslemelerine imkan tanımıyor. Emperyalistler arası hegemonya mücadeleleri ve enerji kaynakları ile pazarlara hakim olma yarışı, başta Ortadoğu coğrafyası olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde halen devam etmekte olan çatışmaların, kıran kırana geçen emperyalist rekabetin başlıca nedenleri oluyor.

Tüm bu gelişmelerin olumsuz sonuçlarını en başta ezilen mazlum halklar yaşıyor. Ya bu savaş ve çatışmalar içinde kırılıyorlar ya da yaşadıkları açlığın, yoksulluğun, işsizliğin pençesinden kurtulabilme umuduyla, kendilerini bekleyen daha trajik sonuçları göze alarak, emperyalist metropollere ulaşma çabasıyla yollara düşüyorlar. Bugün milyonlarca mülteci, kapitalist-emperyalist sistemin yol açtığı musibetlerden kurtulabilme ümidiyle daha büyük belalarla boğuşuyor. Emperyalist bir kuruluş olan Birleşmiş Milletler (BM) Uluslararası Göç Örgütü'nün açıkladığı son rapora göre bile, dünya genelinde 710 milyon kişinin başka ülkelere göç etmek istediği, 23 milyon kişinin ise bunun için hazırlık yaptığı anlaşılıyor.

Öte yandan işçilere, emekçilere ve ezilen halklara çıkarmış olduğu bu ağır faturalara karşın kapitalist-emperyalist sistem, sınıf çelişkilerini keskinleştirmek suretiyle sosyal mücadelelerin zeminlerini genişleterek krizi çözecek dinamiklerin de giderek daha belirgin bir hale gelmesini ve öne çıkmasını sağlıyor. Bugün sadece geri ve bağımlı ülkelerde değil, emperyalist metropollerde bile hızla yaygınlaşan ve kitleselleşen proleter kitle hareketlerine ve halk isyanlarına şahit oluyoruz. Kapitalizm dünya genelinde daha fazla sorgulanır bir hale geliyor.

Nitekim dünyadaki siyasal gelişmeler ve tarihsel gidişata ilişkin sınıfın devrimci partisi tarafından çeşitli vesilelerle yapılmış temel değerlendirmelerde bu duruma dikkat çekilmiş, bu tespitlerden yola çıkılarak da devrimci sınıf mücadelesi alanına, daha özelinde sınıf dev-

rimcilerinin görevleri kapsamına ilişkin politik, örgütsel sonuçlar çıkarılmıştır. Bunlardan biri olan *"Tunus ve Mısır: Devrim için dersler..."* başlıklı değerlendirmeye Tunus ve Mısır'da yaşanan halk isyanları üzerinden yeni tarihsel döneme ilişkin şu tespitlerde bulunuyor:

"2- Bugünün dünyasına baktığımızda, etki ve sonuçları kendini tüm dünya üzerinden gösteren bir dizi temel önemde olguyla yüz yüze kalmaktayız. Bunlardan ilki, şu sıralar tüm kapitalist dünyayı pençesine almış bulunan ekonomik ve mali bunalımdır. İkincisi, ilkinde de bağlı olarak, dünya ölçüsünde günden güne ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunlar yığındır. Üçüncüsü, ABD hegemonyasındaki çözülme, buna bağlı olarak da kızışan emperyalist rekabet, artan silahlanma, tırmanan militarizm, yaygınlaşan emperyalist müdahaleler ve çoğalan yerel emperyalist savaşlardır. Ve dördüncüsü de, tüm bu sorunların, özellikle de sosyal sorunların ağırlaşması ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine bağlı olarak, son örneklerini Tunus, Mısır ve öteki Ortadoğu ülkeleri üzerinden gördüğümüz gibi, tüm dünyada proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dalgasının büyüyen bir güç kazanmasıdır."

2011 yılına ait bu değerlendirmeler üzerinden geçen süre boyunca yaşanan tüm gelişmeler ve olgular bu tespitleri doğrulamakla kalmayıp, yeni veriler olarak desteklemiştir de. Bunun son örneğini yakın bir süre önce Almanya'da gerçekleşen G20 Zirvesi'ne karşı düzenlenen protesto eylemleri üzerinden görmüş olduk. Hamburg G20 protestoları, son yıllarda doğrudan kapitalizm karşıtlığı üzerinden uluslararası çapta gerçekleştirilen en kitlesel ve militan eylemliliklerden biri olarak öne çıkmıştır. Bu özelliğiyle, uluslararası planda emekçilerin, gençliğin, kadınların ve ezilen tüm kesimlerin kapitalist sistemin krizlerine ve yol açtığı faturalara artık daha fazla katlanmak istemediklerinin ve öfkelerinin somut bir göstergesi olmuştur aynı zamanda. Ortada, bu militanlığın sınıfın üretim alanları üzerinden gerçekleştirileceği bir eylemsel hatta doğru büyütülmesi/dönüştürülmesi gibi son derece yakıcı ve kritik bir görevin durduğu ise aşikardır. Fakat bu durum ne G20 Zirvesi karşıtı militan eylemliliğin önemi-

ni hafifletir ne de yukarıda vurgulamış olduğumuz tespitlere gölge düşürebilir. Olsa olsa bundan çıkarılacak sonuç, sınıfın tarihsel misyonunu gerçekleştirmesi hedefiyle hareket eden örgütlü siyasal güçler ve özneler payına, tüm dikkatlerini vermeleri gereken temel görevlere işaret eder veya bu konuda uyarıcı bir rol oynar yalnızca.

Öte yandan bugün, her ne kadar "rejim krizi" gibi kendine has krizleriyle daha fazla anılıyor gözükse de Türkiye de aslında bu rejim krizinin daha şiddetli yaşanmasına yol açan sistemin çok yönlü krizleri içinde debelenmektedir. Tamamen borç batağı üzerine kurulu ve yabancı sermaye akışına bağlı olarak dönen ekonomi çarklarının gerek uluslararası planda yaşanan gelişmeler, gerekse de ülke içindeki siyasal istikrarsızlığa bağlı olarak her an işlemez hale gelme riski, sermaye sınıfının yüreğinin ağzına gelmesine yol açmaktadır. Dinci gerici iktidar hedefiyle toplumsal meşruiyetini önemli bir ölçüde yitirmiş olan AKP iktidarı, bu konuda yerli ve yabancı sermayeyi rahatlatmak, onların desteğini aralamak adına bir dizi sosyal-iktisadi saldırıyı tam da OHAL sürecinin yarattığı ortamdan faydalanarak peş peşe devreye sokmaktadır. Devlet erkani ve hükümet yetkilileri, sermaye çevreleriyle yaptıkları her toplantıda bu gerçekliğin altını kalınca çiziyorlar. Daha öncesinde OHAL'de herkesin işine rahatlıkla gidebildiği ve patronların OHAL'den yakınmamaları gerektiği yönünde açıklamalar yapan Erdoğan, artık daha pervasızca davranmakta; OHAL'in grevleri ya-

saklamak için uygulandığını söylemekte ve bu yolla da bizzat sermaye sınıfının çıkarları için ilan edildiğini ifşa etmekte hiçbir beis görmemektedir.

Gayri Safi Milli Hasıla'yı 15 yılda 3-4 kat arttırdıklarıyla övünen AKP iktidarı, açıkladıkları rakamların 400 milyar dolar civarındaki bölümünün dış borç kaynaklı olduğuna ise hiç değinmiyor. Cari işlemler açığına ilişkin veriler ise, rakamların her yıl bir öncekine göre daha fazla büyüdüğünü gösteriyor. Bugüne kadar "kaynağı belirsiz" döviz girişi olarak yansıtılan ve ekonomideki yaşanan krizin gözlerden kaçırılmasına da hizmet eden Arap sermayesinin, son dönemde Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn dörtlüsü ile Katar arasında yaşanan siyasal kriz nedeniyle daha ne kadar bu "güvenceyi" sunacağı ise belirsizliğini koruyor. AKP iktidarının ekonomiye dair çizdiği pembe tablolara karşın gerçeklerin tam tersi bir duruma denk düştüğünün farkında olan emperyalist kredi derecelendirme kuruluşları bu yüzden Türkiye'nin, uluslararası sermaye için yatırım yapılabilirliğine dair notunu eksilerde ve durağan olarak belirliyor. Kısacası, dünya genelinde hâlâ süren "ekonomik kriz" Türkiye üzerinden de tüm derinliğiyle yaşanıyor.

Elbette işçi ve emekçiler bu durumu bizzat yaşamları üzerinden çok daha somut ve yakıcı bir şekilde deneyimliyorlar. İşsizlik rakamları ve özellikle eğitilmiş genç işsizlerin bu rakamlardaki oranı gün geçtikçe artıyor. Bu arada Suriyeli mültecilerin ucuz iş gücü olarak ve ka-

ve kitle hareketliliklerinin e hazırlanalım!

Onur Kara*

yıt dışı çalıştırılması ücretlerde ve çalışma koşulları üzerinde önemli bir baskı unsuruna yol açmakla birlikte, sorunun temelinde kapitalist sömürü ilişkisinin yattığının görülmesini engelleyerek, emekçilerin birliğini ve örgütlü mücadele etme potansiyelini de dinamitlemiş oluyor. Enflasyon rakamları çift hanelerden aşağı düşmezken, emekçilerin geçim standardına ilişkin gerçek enflasyonun ise açıklanan resmi rakamların kat be kat üstünde olduğu herkesçe biliniyor. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını nispeten biraz daha rahatlatmaya yönelik en ufak bir hak talebi veya beklentileri ya karşılanmıyor ya da bu yöndeki mücadeleleri OHAL uygulamalarıyla anında bastırılıyor.

Tüm bunlara rağmen yine de sömürü koşullarının ve emekçilerin yaşamak zorunda bırakıldıkları sefalet koşullarının had safhaya ulaşması sosyal hoşnutsuzluğu büyütüyor ve onları giderek eylemsel hatta çeken nesnel zemini de yaratıyor. Nitekim son birkaç yılda fabrikalarda işgal, grev ve direniş eksenli fiili-meşru mücadele yöntemlerine dair örnekler daha fazla şahit oluyoruz. Üstelik bu durum, emekçilerin mücadelelerinin önündeki OHAL uygulamalarına, sendikal bürokrasi ve taban örgütlülüklerinden yoksun olmalarına rağmen gerçekleşiyor. Ayrıca Tekel, Greif ve Metal Fırtına gibi direnişlerden bu yana sınıf kitlelerinin, direnişlerden deneyim kazandığı, kolektif etkileşim içerisine girdikleri anlaşıyor. Komünistler, sınıf hareketinin bu yeni dönemini Greif direnişiyle birlikte erken bir tarihte tespit etmişlerdi. Ancak tüm bu göstergelere rağmen sınıf hareketinin gelip dayandığı eşiği hâlâ aşamadığı da bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor.

Diğer yandan Türkiye özgülünde “rejim krizi”nin 15 Temmuz’la birlikte bir devlet krizine dönüşmüş olmasının da etkisiyle bir yıldır devam eden OHAL uygulamaları, bunun sonucu olarak KHK’larla binlerce kamu emekçisinin iş güvencesinin bir çırpıda ortadan kaldırılması ve sendikal örgütlülüklerini hedef alan bir saldırıya dönüşmesi gibi gelişmeler öfkeyi sürekli körüklüyor. Keza şaibeli referandum süreci ve başta yargı, meclis, kolluk kuvvetleri olmak üzere devletin temel kurumlarının dinci gerici

iktidarın çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasına yönelik toplumsal tepkiler sürekliliğini koruyor. AKP iktidarının ve yaptıklarının meşruiyeti giderek daha fazla sorgulanıyor. Tutuklamalar HDP milletvekilleriyle sınırlı kalmayıp, her türlü muhalefeti sindirme amacıyla düzen partisi CHP’yi bile hedefler hale geliyor. Hapishaneler dolup taşıyor. İşten atılan kamu emekçilerinin eylemlerine, kadınlara yönelik şiddetin protesto edildiği gösterilere ve her türden sokak eylemliliklerine azgın bir polis terörüyle saldırılıyor. Tüm bu gelişmeler toplumsal fay hatlarında yeni kırılmaları önceleyen gerilimlerin birikmesine yol açıyor. Öyle ki temel misyonu toplumsal tepkiyi ve muhalefeti düzen içine kanalize etme yönünde itfaiyecilik olan CHP’nin bile bugün “sokak” vurgusu yapmak zorunda kalışı, toplumda alttan alta biriken öfkenin ve kaynaşmanın da en somut göstergesi olmaktadır aynı zamanda.

Sosyal-iktisadi saldırılara demokratik haklar ve özgürlükler alanını kısıtlayan saldırıların eşlik etmesi ve bunun da bir “tek adam diktatörlüğü” yönetimi altında gerçekleşiyor oluşu toplumda “adalet” talebinin ve beklentisinin kendiliğinden öne çıkmasına ve yaygınlaşmasına yol açıyor. Bu açıdan da böylesi dönemler kitle hareketinin mevcut görünümüne rağmen “sıçrayışlara”, önemli toplumsal patlamalara gebe olduğu dönemler olmuştur. Zaten sermaye çevrelerinden, özellikle TÜSİAD’dan AKP iktidarına zaman zaman yapılan uyarıların gerisinde tam da bu korku, sermaye düzeninin genel çıkarları ve bekasının korunması kaygısı vardır.

Haziran Direnişi gibi yeni toplumsal patlamaların, üstelik o zamandan bu yana gerek dünyada gerekse de Ortadoğu coğrafyasında yaşanan bir dizi gelişmenin etkisiyle birlikte sermaye düzeni açısından çok daha sancılı geçecek olması, sermaye sınıfında derin endişeler uyandırmaktadır. Egemenlerin, düzen siyasetine şimdiden ayar vermeye yönelik hamlelerle “gelmekte olana” hazırlık yaptıkları anlaşılmaktadır. Zira sermaye sınıfı olaylara sistemin genel çıkarları üzerinden, tarihsel ölçüler ve deneyimler ışığında yaklaşıyor. Kapitalist sistemin yaşamakta olduğu kriz aşılmasa da, onun yönetilebilmesi adına faturanın

döne döne emekçi kitlelere çıkartılması zorunluluğunu ve tercihini, bunun da kaçınılmaz olarak sosyal hoşnutsuzluğu büyütürken, mücadelelerin önünü açacağı çok iyi biliyor. İşte tam da böylesi nesnel zeminden beslenecek bir sosyal kalkışmayı, toplumda öne çıkan “adalet” beklentisi ve talebi eşliğinde, sömürü düzeninden öteye, onun “kötü yönetimine”, “tek adam diktatörlüğüne” yönelik bir hedef saptırmayla düzen sınırları içerisine çekmeyi planlamaktadır.

Bu açıdan şu an içinden geçtiğimiz dönemin, olayların gidişatını dikkate aldığımızda, Türkiye’nin kendine özgü çeşitli yanlar içerdiğini göz ardı etmeden Tunus ve Mısır’da yaşanan halk ayaklanmaları öncesi süreçlerle bir benzerlik taşıdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Yukarıda andığımız değerlendirmede, yaşanan sosyal patlamaların, halk hareketlerinin ve halk isyanlarının ortak temeli; “*kapitalist dünya sistemi(nin) her zamankinden çok daha fazla organik bir bütün(lük)*” oluşturduğu olgusu üzerinden açıklanıp, “*sistemin şu veya bu parçasındaki sözü edilebilir önemde hiçbir önemli olay(ın) ya da gelişme(nin), sistemin genelindeki işleyişten, etken ve eğilimlerden bağımsız*” olmadığına, olamayacağına vurgu yapıldıktan sonra, Tunus ve Mısır bahsinde söz getirilip şuraya bağlanmaktadır:

“*Aynı geçerliliğe, Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmalarına yol açan büyük toplumsal hoşnutsuzluk ve öfke birikiminin, temelde, tam da emperyalist merkezlerden hazırlanıp tüm dünyaya dayatılan sosyal yıkım ve soygun politikalarının bir ürünü olduğu olgusu üzerinden de işaret etmek mümkündür.*

“*Elbette bu türden büyük sosyo-politik olayları kendi özgünlüğü ve zenginliği içinde ele almak gerekir. Elbette her bir bölgenin ya da ülkenin kendine özgü koşullarını, dolayısıyla da buralarda patlak veren toplumsal olayların bu özgün koşullarla sıkı sıkıya bağını büyük bir dikkatle gözetmek gerekir. Ama bunu da, tam da sistemin toplamını kesen etkenler ve eğilimler üzerinden yapmak, dolayısıyla da olayların sistemin genelindeki akışı içinde ele almak ve anlamlandırmak gerekir. Zira tüm bu olayları temelde besleyen ve belirleyen, sistemin bütününe egemen olan genel etkenler ve eğilimlerdir. Sonuçta bunlar her bir ülke-*

nin kendi özgün koşulları üzerinden yaşanıyor, dolayısıyla kendine özgü biçimler ve boyutlar kazanıyor olsalar da.”

Kürt halkının ulusal demokratik hakları uğruna yıllardır vermiş olduğu mücadelesiyle, dinci gerici iktidarın “tek adam diktatörlüğü” hedefiyle bir rejim krizine yol açması gibi gelişmeleriyle Türkiye’nin kendine has kriz dinamiklerini bir yana koyduğumuzda, bugün Türkiye’de yaşanabilecek kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının, tam da yukarıdaki bakışta özetlendiği gibi “sistemin bütününe egemen olan genel etkenler ve eğilimler” üzerinden şekilleneceği veya açığa çıkacağı aşıkardır. Fakat bunun Gezi sürecinde olduğu gibi “çevre duyarlılığı” üzerinden mi alevleneceği, yoksa bugün işlerine geri dönme talebiyle hala açlık grevi eylemlerini sürdüren onurlu kamu emekçilerinin istenmeyen bir akıbetle yüz yüze kalmalarının toplumda yaratabileceği bir infiale mi tetikleneceği ya da hükümetin yeni bir grev yasağı sonucu Metal Fırtına’da olduğu gibi benzer bir süreç üzerinden mi başlayacağı vb.ni önden kimse tahmin edemez. Ancak içinden geçilen tarihsel döneme, sistemin bütününe egemen olan genel etkenler ve eğilimlere bakarak, bunun siyasal coğrafyamızda hangi özgünlük içerisinde somutlaştığını sınıf kitleleri ve emekçilerin verili tepkileri üzerinden okuyarak, tıpkı sermaye sınıfı gibi “gelmekte olanı” öngörerek, kendi cephemizden şimdiden buna yönelik bir hazırlık içerisinde olabiliriz ve olmalıyız da...

“*Bütün bunlar Ortadoğu çapında bir sosyal fırtına ile yüz yüze olduğumuzu gösteriyor. Ama sosyal patlama her zaman siyasal biçimler içinde ortaya çıkar ve kendini kendisine nefes aldırmanın diktatörlüklere yönelmiş halde bulur.*” Tunus ve Mısır’da başlayıp Ortadoğu’yu da etkisi altına alan halk isyanları kapsamında yaşanan gelişmeleri anlamlandırmak için sarf edilen bu sözler, Türkiye’de gelişebilecek olası bir sosyal patlama için de geçerliliğini korumaktadır. Zira belirttiğimiz gibi sosyal iktisadi saldırılarla bunanan kitlelerin bu uygulamalara eşlik eden baskıcı, faşizan saldırı ve yasaklara “tek adam diktatörlüğü” yönetim biçimi altında maruz kalıyor olmaları, kitlelerin “özgürlük” ve “adalet” taleplerini kendiliğinden sahiplenmelerine yol açıyor.

Ama bu taleplerin ve kavramların içinde nasıl doldurulacağı ve neye karşı ileri sürüleceği sınıfların o andaki durumuna; mücadele deneyimlerine, bilinç ve örgütlülük düzeylerine bağlı olacağı gibi, kitlelerin politik temsilciliğine soyunan siyasal yapıların önden hazırlık durumlarına da bağlı olacaktır. Ve bu açıdan bugün işçi sınıfı ve emekçiler açısından en büyük tuzak, CHP gibi bir düzen partisinin, peşine her türden reformist solu da eklemleyerek kitlelerin özlem ve taleplerini “sol” söylemlerle istismar edip, sorunu sadece “tek adam diktatörlüğü” sınırında tutan bir bakış ve hatta daraltmasıdır. Ve bu çerçevede, harekete geçen kitlelerin tepkisini ve öfkelerini dindirerek, yeniden sistem içerisine çekmesi olacaktır. Benzerini Gezi sürecinde yaşadığımız gibi...

Dahası bu durum dünyada da kitle hareketlerinin reformist-liberal hareketlerce dizginlenip, sistem içine çekilmesi yönünde bir süredir başvurulan yöntem ve “genel eğilim”le de örtüşmektedir. Elbette ki her siyasal parti, grup ve özne iddiasının ciddiyetine uygun bir biçimde temsilciliğine soyunduğu sınıf kitleleri içinde bu süreci karşılayacaktır. Komünistlerin “devrimci bir sınıf hareketi” perspektifiyle gözlerini diktiği siyasal çalışmalarının ağırlık merkezini sınıf çalışmasına hasrettiği bu dönemde “gelmekte olanı” gözlemleyip, sınıf kitlelerini önden hazırlama, mücadeleye sevk etme ve bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda sürece dahil olabilmeleri yönünde etkin bir faaliyet sergileyebilmeleri hiç şüphesiz ki elzem bir ihtiyaçtır. Özellikle bugün fabrikalar özgülünde fiili-meşru mücadele örneklerinin yaygınlaşması, sınıf bölüklerinin bu deneyimler doğrultusunda bilinçlendirilip örgütlenmesi ve her şeyden önemlisi de sınıfın öncü unsurlarının siyasallaştırılıp kazanılması şaşmaz hedefimiz olmalıdır. Bunun için de yaratıcı yol ve yöntemler bulup, her an sınıf kitlelerinin nabzını tutmasını bilen, esnek ve dinamik yerel inisiyatiflere ihtiyaç vardır. Eylül ayında başlayacak olan, OHAL koşulları altında geçeceği anlaşılan ve şimdiden grev yaşağı tehdidiyle yüz yüze bulunan metal iş kolundaki grup TİS süreci bu çerçevede ele alınıp yüklenilmesi gereken kritik bir halkadır.

Bununla birlikte sınıf devrimcilerinin Haziran Direnişi sürecinde elde ettikleri deneyim ve birikimleri yeniden gözden geçirmeleri, gerekli sonuçları çıkartmaları, kendilerini şimdiden hareketli dönemlerin ihtiyaçlarına göre hazır etmeleri de bir başka temel ihtiyaç olarak öne çıkmaktadır. Bu çerçevede de sınıfın devrimci partisinin böylesi dönemler için yapmış olduğu temel değerlendirmeleri yeniden incelemeleri, güncel bir eğitim konusuna çevirmeleri önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

* TKİP Dava Tutacağı /

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi

“Devrimci sınıf sendikacılığında DEV TEKSTİL öncü adımdır”

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) 2. Genel Kurulu, 23 Temmuz’da sendikanın İstanbul Esenyurt’taki genel merkezinde yapıldı.

Divan seçimiyle başlayan kurulda öncelikle sınıf kavgasında yitirilen işçiler adına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimi yapıldı.

“HESAP SORMAK İSTİYORSAK ÖRGÜTLÜ OLMAMIZ GEREKİR”

Yönetim kurulu adına açılış konuşmasını yapan Murat Yıldırım, kapitalist toplumda daha fazla sömürü için her türlü saldırının hayata geçtiğine işaret etti. Erdoğan’ın, “OHAL’in grevleri yasaklamak için kullanıldığı” itirafını hatırlatan Yıldırım, üretim araçlarını elinde bulunduran egemenlerin, siyasal iktidarı ve devlet aygıtını da elinde bulunduklarını belirterek bu gerçekliğin artık herkes tarafından görüldüğü günlerde olduğunu vurguladı. Yıldırım, hukuk kurallarının dahi askıya alındığı bir dönemde sermaye devletin kendi ihtiyaçları söz konusu olduğunda yasaları kolayca çiğnediğini ifade etti. Yıldırım, “Biz hesap sormak istiyorsak örgütlü olacağız. Sömürüye karşı olacaksak, hesap sorarsak örgütlü olacağız” dedi.

DEV TEKSTİL’in Greif Direnişi ile ortaya çıkış sürecine değinerek devrimci sınıf sendikacılığının ilkeleriyle yol yürüdüklerini belirtti. İşçi sınıfını kapitalizme karşı mücadele içinde kazanacaklarını söyleyen Yıldırım bunun için de kapitalizmi aşacak araçları işçi sınıfına

işaret etmek gerektiğini vurgulayarak DEV TEKSTİL’in tüzüğünde bu çerçevede yer alan maddeyi hatırlattı. Emperyalist savaş ve saldırganlığı teşhir eden Yıldırım, “adalet” arayışlarına da değinerek, “Gerçek adalet istiyorsak eşitlik, özgürlük, adalet demek zorundayız. Mücadelemizi bu hatta oturtmak zorundayız” dedi.

KÜRSÜ DİRENİŞİ İŞÇİLERİN

DEV TEKSTİL’in 2. Genel Kurulu’na direnişçi işçiler de katıldı. Kurulda ilk söz direnişçi işçilere verildi.

SIO Automotive’de direnen güvenlik işçileri ve ihraç edilen kamu emekçisi **Fatma Yıldırım** sendikal bürokrasiye dikkat çektikleri konuşmalarında mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

Çapa Tıp Fakültesi’nden atılan taşeron işçisi **Cemal Bilgin** hem taşeronu karşı hem de Çapa’da var olan yolsuzluklara karşı mücadele ettiklerini belirtti. “Sendika cenneti” diye tanımladığı Çapa’da taşeron işçilerini koruyan tek bir sendikanın olmadığını belirtti.

Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin için İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları’nın hazırladığı metin okunarak imzaya sunuldu. Oy birliği ile kurul adına metnin imzalanmasının ardından Gültekin’in görüntülü mesajı paylaşıldı. Gültekin, Greif Direnişi’nin işçi sınıfına büyük bir deneyim bırakmış olduğunu belirtti.

Konuk konuşmaları çerçevesinde kürsüye çıkan meslek lisesinden yeni mezun olmuş bir tekstil işçisi meslek liselerine yönelmenin önemini aktararak

DEV TEKSTİL’in gençlik komisyonu kurması önerisinde bulundu.

Tüm Metal ve Otomotiv İşçileri Sendikası (TOMİS) da yolladığı mesajla genel kurulu selamladı.

DELEGELERDEN MÜCADELE ÇAĞIRISI

Denetim, disiplin ve yönetim, faaliyet ve bütçe rapor sunumları ve aklama oylaması ile başlayan ikinci bölümde delege konuşmaları yer aldı.

Delegelerin konuşmalarında kadın işçilerin örgütlenmesine dair somut adımlar atılması ve kadın işçi komisyonlarının kurulması önerildi. Aynı zamanda sınıfa dönük hak gasplarına karşı mücadeleye dair öneriler sunuldu. Fabrikalardaki yoz kültüre karşı genç işçi komisyonlarının kurulması ve sendika adına örgütlenme seferberliği çağrısını yükselten delegeler eğitim programları gibi somut öneriler getirdiler.

EKİM DEVRİMİ TEKSTİL İŞÇİLERİNİN GÜNDEMİNDE

DEV TEKSTİL Başkanı Engin Yılgin ise Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile tüm direnişçileri selamlayarak söze başladı. Yılgin, üretkenlerin ürettiklerini eşitçe bölüşebilecekleri bir dünya örneğinin olduğunu belirterek Ekim Devrimi’nin 100. yılının ön süreçlerinde Ekim Devrimi’ni anlatan toplantılar, etkinlikler yapılması gerektiğini ifade etti.

Delege konuşmalarının ardından aday listeleri açıklandı. Yapılan oylamanın ardından genel kurul sonlandı.

Sermayenin az maliyet, azami kâr projesi: UİS

Emperyalist burjuvazi küresel büyümenin kırılğan bir yapı sergilediği, ticaret ve yatırımların zayıfladığı, verimliliğin azaldığına yönelik saptamalar yapıyor. ABD-Rusya krizi, Avrupa Birliği'nde (AB) yaşanan iç gerilimler, Ortadoğu'da süren savaş, mülteci sorunu vb. gelişmelerin var olan sorunları kendileri adına daha da ağırlaştırdığından söz ediyorlar. Bu gelişmeler ışığında, sorunlarına yanıt arayan sermayedarlar; IMF, AB, Dünya Ticaret Örgütü gibi, dünya zenginliklerini ve işçi sınıfının emek gücünü sınırsızca kullanarak oluşturdukları kuruluşlar aracılığıyla yeni plan ve projeler hazırlayıp uygulamaya çalışıyorlar. Avrupa Birliği, '60'lı yıllardan beri emek gücünü değersizleştiren, üretimle bağı içerisinde sınıf bilincini parçalayan envai çeşit esnek çalışma yöntemi uygulamaktadır. Bu uygulamaları "gelişmişliğin ön adımı" olarak diğer kapitalist ülkelerin önüne koymaktadır.

AB'nin gelişmekte olan ülkelerin önüne koyduğu projelerden, aynı zamanda AB üyelik gereklerinden birisi de Avrupa İstihdam Stratejisidir. Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Sağlık Örgütü, Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı vb. emperyalist kurum ve kuruluşların yönünü çizdiği bu strateji, Türkiye'de Ulusal İstihdam Stratejisi olarak kabul görmektedir. Bu strateji kapsamında Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Sosyal Güvenlik Kurumu, İŞKUR, Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası vb. yoğun bir işbirliği sergileyerek seferber olmuş durumdadır.

Türkiye'de iş gücü piyasasının yeniden şekillendirilmesi için uzun yıllardır uygulanan bu emperyalist politikanın 2017-2019'u kapsayan son güncellenmiş hali ise yakın zamanda açıklandı.

Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) kapsamında örnek alınan esnek çalışma biçimleri şöyle;

1- Kısmi süreli çalışma: 4857 sayılı kanunun 13. maddesinde düzenlenen ve Türkiye'de uygulanan en yaygın esnek çalışma biçimidir. Türkiye'de kısmi süreli çalışan oranı % 12 olarak belirtilmektedir.

Hâlihazırda, iş kanununda kısmi süreli çalışanların fazla çalışma yapması yasaktır. Sermayedarlar açısından bir sorun olarak görülen bu hükmün, UİS ile ortadan kaldırılması ve kısmi süreli çalışanların fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışma yapabilmesi hedeflenmektedir.

2-Belirli Süreli Çalışma: İş Kanunu'nun

11. maddesinde düzenlenen belirli süreli çalışma 2012 yılı verilerine göre Türkiye'de %12,2 civarındadır. Belirli sürelerle yapılan sözleşmelerde işçilerin temel hakları verilmemektedir, mevsimlik işçi olarak görülmektedir.

3-Geçici, Özel İstihdam Büroları (ÖİB) aracılığıyla çalışma: İş Kanunu'nun geçici iş ilişkisi başlıklı 7. maddesinde düzenlenen çalışma biçiminde, ÖİB'ler işçi kiralaayan, "istihdam eden", patron niteliğindedir. UİS'te patronlara getirdiği faydalar üzerinden genişçe yer alan ÖİB'in işletmelerin kısa süreli iş gücü ihtiyacının karşılanmasında önemli bir yere sahip olduğu, özellikle kadınlar, gençler ve uzun süreli işsizler üzerinden hayat bulduğu dile getirilmektedir. Son güncellenen UİS'te ÖİB'in dar kapsamlı olduğu ve genişletilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Bilindiği gibi Özel İstihdam Bürolarına geçici iş ilişkisi kurma yetkisi, UİS'te de "özel politika gerektiren gruplar" olarak vurgulanan kadınların anne olma durumları üzerinden verilmiş oldu. Kadınlara müjde olarak duyurulan bu esnek çalışma biçiminin zamanla uygulama alanı genişletilerek kadın, erkek, çocuk iş gücünün esnekleştirilmesi sağlandı ve çalışma yaşamına kiralık işçilik uygulaması da böylelikle girmiş oldu.

4-Çağrı üzerine çalışma: İşin teknolojik iletişim araçlarıyla iş yeri dışında yerine getirilmesi olarak tanımlanan bu esnek çalışma biçiminde de, hiçbir sosyal hakkın olmadığı, işçi maliyetlerinin azal-

tıldığı ve patronların kârlarının daha da artırıldığı bilinmekte ve bu uygulama için de UİS kapsamında kollar sıvanmaktadır.

5-Evden Çalışma: Bu çalışma biçiminde iş, ev eksenli yapılmaktadır. Firmaların, iş yeri kirasından, elektrik/su giderlerine, işçilere sunulması gereken servis, sigorta, yemek, tatil, mesai, kreş vb. hizmetlerden kurtulduğu bu çalışma biçimi de yaygınlaştırılması istenen ve adımları somutlanan bir şekilde UİS'de yer almaktadır.

Evden çalışma, hâlihazırda, ev hizmetleri, çocuk ve yaşlı bakımının kadının bireysel iş gücüne bırakılması, diğer taraftan artan pahalılık ve zorlaşan yaşam koşulları nedeniyle emekçi mahallelerde yaşayan, başta kadınlar olmak üzere aileler tarafından uygulanmaktadır. Büyük fabrikalara üretim yapan fason, taşeron çalışmanın mahallelere uzanan kolunda kadın iş gücü yoğun bir şekilde kullanılmaktadır.

"Özel politika gerektiren sosyal gruplar"ın başında gelen kadınların iş gücü, sermayenin iştahını kabartmakta ve UİS'te özellikle kadınlar üzerinden en az maliyetle azami kâr hedeflenmektedir.

6- İş paylaşımı: Belirli bir işin birden fazla işçi arasında bölüştürüldüğü esnek çalışma biçimidir. 2023'e kadar en az 3.3 milyon çalışanın kısa süreli çalışana dönüştürülmesi ve en az 4.6 milyon kişinin part-time çalışan olması planlanıyor.

UİS'te çok fazla vurgulanan ve önlem alınan bir konu başlığı ise iş gücü piyasa-

sının katılığıdır. Kastedilen patronların, ekonomideki ani dalgalanmalara göre belirleyecekleri ihtiyaçların sağlanmasının önündeki engellerin -ki işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış hakları oluyor bunlar- kaldırılmasıdır.

Bu katılığın giderilmesi için kıdem tazminatı, ihbar, yıllık izin, mesai ücretleri vb.nin ortadan kaldırılması gerekmektedir. Hazırlanan UİS projeleriyle patronların yükleri hafifletilecek, ihtiyaçları anında, hızlı, kolay ulaşılır hale getirilecektir.

Bu esnek çalışma biçimlerinin adımlarına bakıldığında, toplumda ikincil görülen, aşağılanan ve emek gücü daha değersizleştirilen kadın işçiler üzerinden öncelikli uygulandığı ve yenilerinin de yine kadın işçiler üzerinden yoğunluklu olarak hedeflendiği görülmektedir. Kadın işçilerin annelik durumu istismar edilen; çocuk-yaşlı bakımı ve ev işleri üzerine bırakılarak toplumsal üretimin dışına itilen kadınlar, bu yeni saldırılarla esnek, güvencesiz çalışmaya mecbur edilmektedirler. Zaman içerisinde kadın işçiler üzerinden gerçekleştirilen tüm bu saldırılar giderek tüm işçi sınıfına dayatılacaktır.

Sermayenin UİS kapsamındaki saldırılarını boşa düşürmek için de kadın, erkek işçilerin ortak hareket etmesi ve işçi sınıfının kadın sorunu temelinde bilinçlendirilmesi önemli bir yerde durmaktadır.

Karalama ve tehditlere karşı Yazaki'de direniş sürüyor

Yazaki’de tacize ve kötü çalışma koşullarına karşı mücadele ettiği için işten atılan Dilek Gültekin’in direnişi yaklaşık bir aydır Gemlik Serbest Bölge önünde devam ediyor.

Direnişin 23. gününde (25 Temmuz) Yazaki'den kamuoyuna açıklama geldi. Yalan ve tehditlerle bezeli açıklama ile algı operasyonu yapılmaya çalışıldı. Japon tekeli Yazaki'nin Türkiye'nin seçkin firmalarından olduğuna yer verilen açıklamada tacizci formenin korunması ve kadın işçilerin yaşadığı sorunlar yok sayılarak Yazaki'nin Türkiye'de pozitif ayrımcılığı savunan öncü firma niteliği taşıdığı iddia edildi.

YAZAKİ YÖNETİMİ ŞOVENİZMİN ARDINA SAKLANDI

Yazaki, sermaye sınıfının bildik argümanına sarılmayı da ihmal etmedi. OHAL koşullarında grevlerin dahi yasaklanmasının yegane gerekçesini kendisine kalan yapan Yazaki, haklı direniş karşısında şovenizmin ardına saklandı.

“Şirketimiz ve yöneticileri hakkında asılsız ve yalan haberler yayınlamak gerçeğe aykırı beyan ve ithamlarda bulunmak suretiyle gerçekleştirilen yıpratma girişimi ülkemizin içinde bulunduğu dönem itibariyle oldukça manidardır” denilen açıklamada direniş üstü kapalı olarak “bölücü faaliyet” ilan edilerek aba altından sopa gösterildi. Açıklamada *“Ülkemizin bulunduğu coğrafya üzerinde barış ve huzurun tesis edilmesini engellemeye çalışan bu kişi ve kurumlar hakkında her türlü hukuki hakkımızı kullanacağımızı beyan eder milletimizin birlik ve*

beraberliği ile güçlü iradesi sayesinde bu tip yapılanmalara geçit verilmeyeceğini kamuoyuna saygılarımızla arz ederiz” denildi.

Yazaki yönetiminin yaptığı açıklama-ya ise Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin sosyal medya hesabında yayınladığı bir video ile cevap verdi. Yönetimin açıklamasında yazanları okuyan her bir Yazaki işçisinin gülme krizine gireceğini ifade eden Gültekin, iddia edilen kadına yönelik pozitif ayrımcılık yalanını teşhir etti.

Açıklamada işçiyi sömüren patronun “vatansever”, hakkını arayan işçinin “vatan haini” gösterildiğini söyledi.

DİRENİŞ JAPONYA KONSOLSLUĞU ÖNÜNE TASINDI

Dilek Gültekin taleplerini direnişin 24. gününde İstanbul 4. Levent'teki Japonya Konsoloslugu önüne taşıdı.

Konsolosluk önünde destekçileri ile buluşan Gültekin, burada kısa bir açıklama yaptı. 13 ay boyunca Yazaki'de çalıştığını belirten Gültekin, kadın işçilere yönelik tacizi teşhir ederek Yazaki yönetiminin bu tacizlere göz yumduğunu belirtti. Yazaki'de ağır çalışma koşullarının ve kullan-at işçiliğin hüküm sürdüğünü ifade eden Gültekin, direnişinin dayanışma ile büyüdüğünü belirterek destek olan herkese teşekkür etti. Yazaki'nin Türkiye yönetiminin kendisi ile görüşmediğini kaydeden Gültekin, yönetimin direnişi karalayan ve kendisini hedef gösteren uygulamalarına dikkat çekti.

Ardından söz alan KHK direnişçilerinden Muhammed Sevinçtekin de Gültekin'in taleplerinin kabul edilmesini

ve Gültekin ile dayanışma içinde olduklarını belirtti.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) adına yapılan konuşmada da fabrikalarda kadın işçilere yönelik baskıların, tacizlerin arttığı vurgulandı. Direnişlere yönelik karalama kampanyalarının “milli birlik ve beraberlik” demagojisiyle birlikte yapıldığının altı çizilen konuşmada, kadın-erkek tüm işçiler OHAL’e ve baskılara karşı birlikte mücadele etmeye çağrıldı.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına yapılan konuşmada ise “Dilek arkadaşımız asla yalnız yürüme-yecek” denildi.

KONSOLOSLUK GÖRÜŞME TALEBİNİ GERİ ÇEVİRDİ, DİLEKÇEYİ ALMADI

“Dilek Gültekin yalnız değildir!” sloganı ile sonlanan açıklamanın ardından, Gültekin konsolosluğa iletmek üzere hazırladığı Türkçe ve İngilizce dilekçeleri vermek için KHK direnişçisi Muhammed Gültekin ve İEKK temsilcisi ile birlikte içeri girdi. Ancak konsolosluk girişinde engellenen Gültekin’e konsolosluk görevlilerinin kendisi ile görüşmek istemedikleri ve dilekçeyi kabul etmeyi reddettikleri bildirildi.

Son olarak Dilek Gültekin mücadelesinin devam edeceğini vurgulayarak eylemi sonlandırdı.

Açıklamaya ayrıca MİB, BDSP, DEV TEKSTİL, İşçi Konseyi Girişimi Tekstil İşçileri Bileşeni, İlerici Kadınlar Meclisi, eski KHK direnişçisi Betül Celep ve KHK direnişçileri destek verdi.

“Sesine ses olacağız!”

Yazakî'deki ezilen kardeşimin yanında ben de varım. Dilek kardeşim sesine sesimi eklemek istiyorum. Senin daha gür çıksın diye; seni, beni, bizleri duysunlar diye ekledim. Biz ezildik, biz horlandık, biz dışlandık. Biz tacize ve tecavüze uğradık. Ama görmediler, duymadılar... Hâlbuki her şeyi var eden bizlerdik. Emegi, sevgiyi, alınterini katarak yoğurduk bu dünyayı. Ama bugün bizi yok saymaya çalışan bu düzene haykırıyoruz. Bu zulme boyun eğmeyeceğiz! Onurlu duruşumuz sizi utandıracaktır. Dilek Gültekin kardeşim yalnız değilsin. Bulunduğumuz her yerde biz emekçi kadınlar sesine ses olacağız.

TUZLA'DAN BİR EMEKÇİ KADIN

**“Dilek kardeşim yalnız
değilsin!”**

Yaşama can veren güzel insan Dilek Gültekin, vermekte olduğun onurlu direnişi selamlıyorum. Sessizlerin sesi olarak, saklı kalan gerçekleri gün yüzüne vuran cesaretinden dolayı tebrik ederim. Eşit olduğumuz bir dünyada eşitlik lafının artık hayata geçmesini temenni ediyorum. Hayatı güzelleştirmek için çıktığın yolda çekeceğin zorluklarda ve engellerde yoldaşların olarak hep yanında var olmaya devam edeceğiz.

TUZLA'DAN METAL İŞÇİSİ

“Dilek Gültekin kadın işçilere yol gösteriyor!”

Yazaklı 'de yaşanan sorunlar bütün fabrikalar için geçerli. Kadınlar taciz olayını sadece fabrikalarda yaşamıyor. Adım attığı her yerde yaşıyor. Özellikle fabrikalarda yaşanan taciz ve baskılara karşı öncü işçiler ses çıkarıyor. Ben Dilek Gültekin'i takdir ediyorum. Bizler fabrikalarda yaşanan sorunlara sessiz kalıyoruz. Fakat biz sessiz kaldıkça baskılar gün geçtikçe artıyor. Bu nedenle Dilek Gültekin'in direnişine sahip çıkmak kendi sorunlarımıza sahip çıkmak anlamına geliyor. Ben sendikalı bir fabrikada çalışan metal işçisiyim. Benim fabrikamda da buna benzer sorunlarla karşılaşabiliyoruz. Fakat bir örgütlülüğe sahip değiliz. Örneğin sendikanın özelinde bir kadın çalışması yok. Türkiye'de var olan sendikalar için aynı sorun söz konusu. Bu demek oluyor ki, bizim Dilek gibi sorunlarımıza duyarlı olup mücadeleyi büyütmekten başka yolumuz yok.

TUZLA'DAN BİR METAL İSCİSİ KADIN

6 Ağustos seminerine doğru

Yaz döneminin yarısını geride bıraktık. Önümüzdeki okul döneminin başlangıcına bir buçuk ay gibi bir zaman dilimi kaldı. Meslek Liseliler Birliği (MLB) olarak yaz dönemine dair ortaya koyduğumuz hedeflerin ne kadarını hayata geçirebildik? Geride kalan yaklaşık bir buçuk aylık yaz dönemi sürecinde neler yaptık? Bunları değerlendirmek gerekiyor.

Yaz döneminin ilk evresinde şu tablo ile karşılaştık;

-Yaz dönemi nedeniyle meslek liselileri semtlerde bulabilmenin belli zorlukları var. Staj yapmayan, çalışmayan meslek liseliler zamanlarını tatilde, köyünde, eş dost ziyaretinde vs. geçiriyor.

-Bazı meslek liseleri öğrencileri staj konusunda belli sanayi bölgelerine yönlendiriyor. Örnek vermek gerekirse, Haydarpasa Anadolu Teknik ve Meslek Lisesi, öğrencilerini staj için İMES'e yönlendiriyor.

-Sanayi bölgelerinde çeşitli iş eğitimi kursları oluyor. Bu kursların yaz dönemlerinde de kayıtları var. MLB'liler yaz dönemlerinde bu kurslara kayıt olmayı önüne koyarak doğrudan genç işçilerle aynı sınıfta buluşabilirler.

-Stajyer öğrencilerin en temel gündemleri; staj ücretleri ve çalışma süreleri oluyor.

Yaz dönemine girerken fabrikaları, atölyeleri ve meslek liselerinin bulunduğu semtleri çalışma alanlarımız olarak önümüze koyduk. Hedefimiz bu alanlarda meslek liselilere ve genç işçilere ulaşmaktı. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, MLB kendine pratik bir alan arıyor. Gençlik mücadelesinin sınıfla politik ba-

ğını pratik olarak kurabilmeyi amaçlıyor. Niyetimiz budur. Bugüne kadarki pratiğimiz de budur. Kıdem tazminatının gaspına karşı "Bugünün mücadelesini yarına bırakma!" diyerek işçi sınıfının en temel gündemini meslek liselerine taşıdık. "Madende, atölyede, stajda; iş cinayetlerine hayırlı!" diyerek işçi sınıfının temel gündemlerinden biri olan iş cinayetlerini, staj cinayetleriyle bağlantısı içinde liselere taşıdık. Çalışma yürüttüğümüz liselerde bu pratiklerin anlamlı karşılıkları da oldu.

Şimdi bu çalışmaları atölyelere, sanayi sitelerine, fabrikalara taşımamız. Şu pratik örnekleri vermekte fayda var. MLB olarak İMES'te anket çalışmaları yaptık. Meslek liselerinin girişinde beklemek gibi olmuyor bu. Belki 30-40 işçide bir stajyer öğrenciyle karşılaşabiliyoruz. Ancak gidiyoruz o bir kişiye "Stajyer misin? Meslek liseli misin?" diye soruyoruz. Mesai başlangıç saatlerine denk gelen bir saatlik anket çalışmamızda 4-5 anket yapabilmiş oluyoruz. Bir meslek lisesinin önünde çalışma yürütmüş olsak, 20-25 anket yapabildik. Ancak yaz dönemindeyiz ve bu dönemin belli zorlukları olacağını yazın başında belirtmiştik. Yine de 9-10 stajyerle yüz yüze ilişki kurup, 4-5 anket yapabilmek, bu vesileyle meslek liselilerle bire bir ilişki geliştirmek -en önemlisi de bu ilişkiyi fabrika/atölye zemininden kurmak- faydalı bir pratik. Haydarpasa yıl içinde de faaliyetlerimizi taşıdığımız bir meslek lisesi. Biz İMES'te anket yaptığımız meslek liselilere "MLB'yi duydun mu? Biliyor musun?" dediğimizde bir kısmı "Evet" cevabı veriyor. Şimdi bu liseli-

ler MLB'yi hem okullarında hem de staj yerlerinde görmüş oluyorlar. Çalışmamızı güçlendirip, yaygınlaştırdığımızda etkimizi de o ölçüde büyütmüş olacağız.

Anadolu teknik lisesi öğrencileri yaz döneminde staj yapıyor. Ve içinde bulunduğumuz zaman dilimi staj dönemlerine denk geliyor. Staj ücretlerinin düşüklüğü, verilir-verilmeyeceği staj yapan öğrencilerin temel gündemidir. İşçi sınıfının en temel gündemi ise meclis komisyonlarında görüşülen kıdem tazminatı hakkının gaspıdır. MLB işçi sınıfının ve onun bir parçası olan stajyerlerin temel gündemlerini buluşturarak "Staj ücretini de, kıdem tazminatını da gasp ettirmeyelim!" diyerek mücadele çağrısını yükseltiyor. Bize düşen bu çağrıyı fabrikalara, atölyelere, sanayi sitelerine taşımaktır. MLB çağrısını hem stajyerlere hem de tornada, tezgâhta beraber alınteri dökükleri işçi sınıfına taşımamızdır. Biz bugün nasıl sınıfın gündemlerini meslek liselerine taşıyorsak, meslek liselilerin sorunlarını da işçi sınıfına taşıyabilmeliyiz. Zaten meslek liseliler ve işçi-emekçiler arasında organik bir bağ var. Meslek liselerini işçi-emekçilerin çocukları dolduruyor. Bir işçi staj ücretinin gaspını konu alan bir bildiriyle karşılaştığında zaten bildiride yazan ile yaşamı arasında bir bağ kuruyor. Bizim görevimiz bu bağ politikleştirmektir. Sorunların kaynağı olan sermaye düzenine karşı ortak bir mücadele noktasında buluşturabilmektir.

ÜMRANİYE'DEN BİR MLB'Lİ

Staj ücretini de, kıdem tazminatı hakkını da gasp ettirmeyelim!

İş kanunlarında yapılan son değişikliklere göre kamu ve özel kuruluşlarda en düşük stajyer maaşı 421 TL'dir. Yirmi işçinin altında olan işletmelerde bu maaşın 140 TL'sini işletme, 280 TL'sini devlet öder. Yirmi ve üzeri işçi çalıştıran işletmelerde ise bu maaşın 280 TL'sini işletme, 140 TL'sini devlet öder.

Biz stajyerler, atölye ve fabrikalarda herhangi bir işçiyle aynı işi yapıyoruz. Mesai saatlerimiz ve ürettiklerimiz aynı. Ancak ay sonu 421 TL gibi komik bir ücret alıyoruz. Onu da alabilirsek. Çoğu kez not ve staj yakma tehditleriyle bu düşük ücret bile biz stajyerlere ödenmiyor. Patronlar hiçbir ücret ödemedi yasalardaki boşluktan, denetimsizlikten, en çokta biz meslek liselilerin örgütsüzlüğünden faydalanarak emeğimizi gasp ediyor.

Patronlar staj ücretlerini vermeyerek veya düşük vererek bugün emeğimizi alıyorlar. Kıdem tazminatını fona devrederek geleceğimizi de çalışacaklar. Bugünümüze de geleceğimize de sahip çıkalım. Parçası olduğumuz, aynı tornada, aynı tezgâhta beraber alınteri döküğümüz işçi sınıfıyla birlikte mücadele edelim.

Eşit işe eşit ücret istiyoruz!

Bugünün mücadelesini yarına bırakma!

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ-MLB

Kartal ve Maltepe'de devrimci faaliyet

Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi iki gün boyunca Kartal ve Maltepe'de merkezi yerlerde stand açarak gençliğe seslendi. Marksist yöntem atölyesi, tiyatro, halk oyunları ve gençlik korusu atölyelerinin açılacağını duyurusu yapıldı, çeşitli yerlere afişler asıldı. Faaliyette *Liselilerin Sesi* de gençliğe ulaştırıldı.

Standlarda *Kızıl Bayrak* satışı da gerçekleştirilirken OHAL'de geçen bir yıl boyunca artan hak gasplarına, baskı ve zorbalığa dikkat çekildi. Yazaki'de direnen Dilek Gültekin de ajitasyonlara konu edildi. Nuriye ve Semih'in açlık grevi hatırlatılarak işçiler ve emekçiler dikta rejimine karşı mücadeleyi yükseltmeye çağrıldı.

“Boyun eğmedik, eğmeyeceğiz!”

Merhaba ben Ankara'dan bir DLB'liyim. 17 yaşındayım. Bu yazıyı yazma sebebim, sizlerle yaşadığım bir deneyimi, bende oluşturduğu etkileri ve bunlara karşı aldığım tutumu aktarmak.

Sermaye düzeninin yaşadığı krizleri fırsata çevirip tüm bedellerini, ezilen ve sömürülen emekçilere kesmesi faşist zorbalığı tüm çıplaklığıyla ortaya koymakta. İçinden geçtiğimiz süreç bunu bütün ayrıntılarıyla görmemizi sağlıyor. 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte ülke genelinde Olağanüstü Hal (OHAL) ilan edildi. Bunu fırsata çeviren sermaye iktidarı yayımladığı bir çok KHK ile birlikte cadı avına başladı.

Bilindiği üzere KHK'larla ihraç edilen Nuriye ve Semih açlık grevinin 139. günündeler (25 Temmuz). Ankara'da kurulan Nuriye ve Semih'le Dayanışma Platformu ilericilerle güçlerin destek vermesiyle birlikte eylem ve etkinlikler örgütledi. 23 Temmuz Pazar günü yapılması planlanan eyleme polisin saldırmaması üzerine birçok kişi işkence edilerek gözaltına alındı. Polisin saldırısıyla dağılan kitle gün içerisinde eylemlerini sürdürdü. 13.30'da yapılan eylemde yine polis saldırısı yaşandı. Sonrasında kitle sloganlarla birlikte 13.30 eylemini iradi olarak sonlandırdı. 18.00'de günlük yapılan eyleme katılan kitleye polis bir kez daha saldırdı. Birçok insanı gözaltına aldı.

18.00 açıklamasında gözaltına alınanlardan biri de bendim. Gözaltına alınanlar arasında çocuk şubeye götürülen bir tek bendim. Çocuk şubeye götürüldüğümde kapıdan içeri girdim, üst kattan çığlık sesleri geliyordu. Birkaç dakika sonra bu sesler kesildi. Bir odaya girdim sandalyeye oturtuldum ve oradan kalkmamam söylendi. İçeriye bir polis girdi, üst kattan gelen sesleri sordum, “çığlıklar geliyor çocukları dövüyor musunuz” diye sordum. Alaycı bir ifadeyle “biz buraya

gelen çocukları kendi çocuklarımızdan ayırt etmeyiz” diyerek güldü ve eyleme neden katıldığımı sordu. Cevap vermedim. Burada en büyük suçun benim yaptığım şey olduğunu söyledi. Daha sonra aileme telefon etmek istedim, telefonumu elimden alıp kapattı. Aileme daha önceden haber vermiştim. Ailem geldiğinde bir süre dışarıda beklettiler, daha sonra bizi görüştürmediler. Aileme beklememelerini söyleyip göndermişler. Bir süre birkaç yazı ve tutanak hazırladılar daha sonra bana onları imzalamamı söylediler. Ben de onları imzalamayacağımı söyledim ve beni burada ne kadar daha tutacaklarını sordum. Aynı polis yine alaycı bir ifadeyle geceyi orada geçireceğimi söyledi. Ve sürekli kadın bir polisi çağırarak üzerimin aranmasını isteyip durdu. Diğer polislerden biri “önce savcıyla konuşalım ona göre hareket edelim” dedikten sonra polis savcıcı aradı. Savcı ilk önce “ailesine teslim edin sabah gelsin ifade versin” dedi. Ancak polis

“savcım bu ikinci oluyor aynı eylemde bir kez daha getirilmiş buraya” deyip gözaltında tutulmam için elinden geleni yaptı ve savcı da onayladı. Gözaltında tutulacağım kesinleştikten sonra kadın polis içeriye girip “kalk ayağa”, “yürü” gibi kelimeler kullandı ve beni nezarethanelerin olduğu bir yere götürdü. Orada bir odaya soktu. Üzerimdeki takıları çıkarttı, daha sonra bir eldiven taktı ve üzerimdeki kıyafetleri çıkartmamı istedi. Ben bunu yaptırmayacağımı söylediğimde ise “erkek polisleri çağırırım onlar yapar” diyerek tehdit etti. Direnmeme rağmen üzerimdeki kıyafetleri işkence ederek çıkarttı ve çıplak arama yaptı. Bunu yaparken de cinsiyetçi hakaretler etti. Daha sonra nezarete konuldum. Saat 23.30'da avukatım geldi ve olanları anlattım. Bana asla korkmamam gerektiğini, yaptıklarının suç olduğunu, yapılan bu haksız uygulamayı teşhir edeceklerini, suç duyurusunda bulunacağımızı ve bunun peşini bırakmayacağımızı söyledi. Görüşmemiz bittikten sonra ailemle konuşmak istediğimi söyledim ve polislerin yanına gittik. Beni ailemle görüştürmeyeceklerini söylediler. Avukatım bunun hakkım olduğunu söyledi ve bir kez daha sordu. Aynı cevabı aldı ve tutanak tuttu. Daha sonra çıplak arama yapma haklarının olmadığını ve bunu neden yaptıklarını sordu polise. Kadın polis “arkadaşımız ne yapması gerekiyorsa onu yapmıştır” dedi ve beni nezarete götürdü. Avukatım gittikten sonra geldi ve yaptığının yanlış olduğunu söyledi. “Ablan senin iyiliğin için yaptı bunu” “yanlış yaptın bunu yapmayacaktın” gibi sözler söyledi. Cevap vermedim ve gitti. Sabah savcılığa sevk edildim ifa-

dem alındıktan sonra bırakıldım.

Sömürünün, işkencenin, ezilmişliğin giderek arttığı, tarihin en büyük katliamlarının yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Ellerimizde umutlarımız, dillerimizde hep bir ağızdan söylediğimiz zafer türküleri ve çelik gibi iradelerimizle uğrunda on binlerimizi verdiğimiz mücadelemizi daha da sahipleniyoruz. Darağacına on yedisinde giden Erdal'ın, Denizlerin Mahirlerin bizlere bıraktığı mücadele bayrağını devralıp daha yükseklerle taşıyoruz. Bizler sınıfın evlatlarıyız. Emeğimiz için, ekmeğimiz için, alınterimiz için, onurumuz için tarihte bizlere karşı yapılan hiçbir işkenceye, zorbalığa boyun eğmedik. Diyeceğim şu ki ben bana bunu neden yaptıklarını biliyorum. İrademi teslim almaya çalıştılar, psikolojik bir üstünlük kurmaya çalıştılar fakat ne irademi teslim alabildiler ne de psikolojik bir zarar verebildiler. Dostlar, yoldaşlar burada öyle bir tecrübe edindim ki, artık iradem çelik gibi, mücadelem daha da bağılım. Onlar kopartmaya çalıştıkça ben daha da sıkı sarılıyorum. Artık daha da emin adımlarla yürüyorum yolumda. Boyun eğmedik, eğmeyeceğiz, gün gelir zorbalılar kalmaz gider.

*“Hep bir ağızdan türkü söyleyip,
hep beraber sulardan çekmek ağı,
demiri oya gibi işleyip
hep beraber hep beraber sürebilmek
toprağı
ballı incirleri yiyebilmek hep beraber
yarin yanağından gayri her şeyde her
yerde
hep beraber diyebilmek için
on binler verdi sekiz binini...”*

ANKARA'DAN BİR DLB'Lİ

Eğitim Sen Hukuk Sekreteri Ebru Yiğit tutuklandı

19 Temmuz günü Ankara'daki evi basılarak gözaltına alınan Eğitim Sen TİS ve Hukuk Sekreteri Ebru Yiğit, 24 Temmuz'da çıkarıldığı mahkemede tutuklandı.

Ankara'da gözaltına alınmasının ardından Diyarbakır'a götürülen ve 6 gün gözaltında kalan Yiğit, savcılık ifadesinin ardından “Demokratik Toplum Kongresi (DTK) toplantılarına katıl-

mak”, “Örgüt kurmak ve yönetmek” iddiasıyla tutuklanma talebiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi.

Yiğit çıkarıldığı mahkemede tutuklanırken, aynı soruşturma kapsamında gözaltına alınan Selçuk Mızraklı, Ali Rıza Yurtsever ve Mehmet Aydın da tutuklandı. Osman Doğan ve Serhat Bingöl ise yurtdışı yasağıyla serbest bırakıldı.

DGB'li Enise İlin'e yönelik tacizlere dair açıklama

İzmir'de hileli referandumu protesto eylemlerine katıldığı için tutuklanan DGB'li Enise İlin, bu sefer de polisin yönlendirmesiyle, babası ve amcasının yanı sıra akrabası olduğunu öne süren kişilerce saldırı tehditleriyle karşılaştı. İlin'in yanı sıra annesi, arkadaşları ve DGB'li yoldaşları da tehditlere maruz kalırken, 26 Temmuz Çarşamba günü İzmir'de konuya ilişkin basın toplantısı düzenlendi.

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nin de saat 13.30'da başlayan basın toplantısında ilk olarak, İlin'in tutuklanmasına gerekçe gösterilen hileli referanduma ve 'Hayır' eylemlerine değinildi. İlin'in 6 üniversite öğrencisi ve bir gazeteciyle birlikte tutuklandığı hatırlatılarak, davanın 10 Temmuz'da görülen ilk duruşmasında tahliye edildiği ifade edildi.

Açıklamada hapisneden çıktıktan sonra İlin'in, annesi ve kardeşlerini görmek için Ankara'ya gittiği, babasının şiddetli baskı, küfür, aşağılama ve hakaretlerine maruz kaldığı, bu saldırı sonrasında İzmir'e geri döndüğü belirtildi. İzmir'e döndüğünde ailesine iyi olduğunu haber vermiş olmasına rağmen babası tarafından İlin'e, arkadaşlarına ve DGB'lilere yönelik tehditlerin devam ettiği aktarıldı.

İLİN'E VE ANNESİNE "HEPİNİZİN CANI YANACAK" TEHDİDİ

Kendilerini polis olarak tanıtan kişilerin, İlin'in ve arkadaşlarının evlerine ve Bornova'daki gençlik kültür merkezine giderek tacizlerde bulunduğu dile getirilen açıklamada, tehdit mesaj ve telefonlarının devam ettiği belirtildi. İlin'in dayısı olduğunu ve Manisa'da bulunduğunu söyleyen Murat Karataş'ın tehditlerine dikkat çekildi. İlin'in arkadaşlarını telefonla arayıp mesaj atan Karataş'ın; "Başbakanlıkta müsteşarla görüşeceğini,

bunun sonunun kötü olacağını, Enise'yle birlikte annesinin, arkadaşlarının ve herkesin canının yanacağını" söyleyerek açıktan tehditte bulunduğu belirtildi. Açıklamada son olarak "Başta DGB'li Enise İlin olmak üzere, annesinin ve arkadaşlarının başına gelebilecek her şeyden başbakanlık, meselenin parçası olan müsteşarlar, milletvekilleri ve İzmir Emniyet Müdürlüğü sorumludur" denildi.

"BASKILAR NEDENİYLE İZMİR'E DÖNDÜM"

Açıklamanın ardından söz alan İlin, "Hilelerle, hurdalarla çıkartılan 'Evet'e karşı sokaklara ilk çıkan biz gençler olduk" diyerek, gözaltına alındıktan sonra hapisnede yaşadığı saldırılara değindi. İlin, tahliye olduktan sonraki süreci anlatarak devam ettiği konuşmasında, ailesiyle Ankara'ya döndüğünü, ancak giderken ve evde babasının hem kendisine hem yoldaşlarına ağır küfür ve hakaretlerde bulunduğunu, evde ise ağır bir psikolojik baskıya maruz kaldığını ve bu

nedenle öğrenim gördüğü il olan İzmir'e gelerek mücadeleye devam etmek istediğini söyledi.

İLİN "NAMUS" ÇARPITMASIYLA HEDEF GÖSTERİLDİ

Ailesinin Kürt bir aile olduğunu, devrimcilere saygı gösterdiklerini ve desteklediklerini söyleyen İlin, ancak meselenin çarpıtılarak "evden kaçtı, kocaya kaçtı" diye yayıldığını, "namus" ve "töre" adı altında kendisinin hedef gösterildiğini belirtti. İlin, tacizlerin devletin kolluk güçlerinden, polisten bağımsız olmadığını, aileyi kullanıp baskıyı arttırarak mücadeleden yıldırılmaya çalışıldığını söyledi.

"HİÇBİR ŞEY BENİ BU MÜCADELEDEN ALIKOYAMAZ"

İlin, bu ülkede kadınların yaşadıkları sorunlara değinerek gerici feodal değerlere karşı Kürt kadınların "özgürlük ve eşitlik" için mücadelesinden bahsetti. Kendisinin hem Kürt, hem de devrimci

olduğunu ifade eden İlin "Konuyu 'töre', 'namus' gibi yanlara çekerek beni yıldıracaklarını düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Eğer yoldaşlarımın başına herhangi bir şey gelirse devlet başta olmak üzere, babam, amcam ve dayım olduğunu söyleyen, bana şimdiye kadar hiçbir emeği olmayan kişiler sorumludur" diye konuştu. İlin, hiçbir şeyin kendisini bu mücadeleden alıkoyamayacağını vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Ardından İlin'in ailesi tarafından sürekli telefonla aranarak taciz ve tehdit edilen Kardelen Yoğungan söz aldı. Yoğungan, kadınların yaşadığı toplumsal sorunlara değinerek neden mücadele ettiğini anlattı. Yoğungan, suç duyurusunda bulunduklarını, başlarına herhangi bir şey gelirse de sorumlusunun İzmir polisi olduğunu söyledi.

"AİLELERİMİZİ KULLANIP KARŞIMIZA ÇIKARTARAK BİZLERİ YILDIRAMAZSINIZ"

Son olarak Devrimci Gençlik Birliği adına okunan açıklamada ise sömürü düzeninin gençliğe dayattığı geleceksizliğe değinilerek, bu düzene karşı mücadele etmek gerektiği vurgulandı. Devletin mücadele edenlerin önüne her zaman barikatlar koymaya çalıştığı, bazen de aileyi kullandığı söylenerek şu ifadelerle açıklama noktalandı: "Bizleri ailemizle karşı karşıya getirmeye çalışmalarına rağmen, mücadele etmeye devam edeceğiz. Yoldaşımız Enise İlin'in yanında olmaya devam edeceğiz. Başına gelebilecek en ufak şeyin bile sorumlusunun, devlet ve kullandığı akrabalar olacağını söylüyoruz. Enise İlin yalnız değildir! Enise İlin'in devrimci olduğunu onun için de İzmir'e geldiğini kimse unutmasın."

Kuran kursunda 9 yaşındaki çocuğa tecavüz

Dinci gericiiliğin çocuklara yönelik taciz ve tecavüzleri "din eğitimi" adı altında devam ediyor. Daha önce defalarca taciz ve tecavüzlerle gündeme gelen tarikat yurtları ve Kuran kurslarında yaşanan bu çürümenin ne kadar geniş bir alana sirayet ettiği yansımaya devam eden haberlerle ortaya seriliyor.

Son olarak Ağrı'da bir yatılı Kuran kursunda 9 yaşındaki öğrencinin kurs hocasının tecavüzüne uğradığı ortaya çıktı.

Ağrı'da İmam Buhari Yatılı Erkek Ku-

ran Kursu'nda kalan 9 yaşındaki U.P. adlı erkek öğrenci, Kuran hocası olan 17 yaşındaki Y.K.'nin tecavüzüne uğradı.

Yetim kaldığı için yatılı bu kursa verildiğini belirten U.P. bir yıldır kursta kaldığını belirterek kendisini taciz eden Y.K.'nin, tacizleri kimseye söylememesi için kendisini döverek tehdit ettiğini anlattı. U.P., geçen yıl Kurban Bayramı öncesi Y.K.'nin odanın kapısını kilitlediğini ve kendisine tecavüz ettiğini söyledi. U.P., Y.K.'nin dövmesinden korktuğu için sesini çıkarmadığını ifade etti. Kurban

Bayramı'nda kursun boşalmasından yararlanan Y.K.'nin kendisine bir daha tecavüz ettiğini belirtti.

İddiaları reddeden ve kendisine iftira atıldığını savunan Y.K. "çocuğun nite-likli cinsel istismarı, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma ve yaralama" suçlarından ötürü 25 yıla kadar hapis cezası istemiyle Ağrı Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açılarak tutuklandı. Kurstaki diğer görevliler hakkında da soruşturma açıldığı belirtildi.

ABD’de yaşanan siyasal kriz ve yansımaları

Mali kriz, hegemonya krizi derken, ABD’de şimdi de Trump ve kabinesi üzerinden kendisini dışa vuran bir yönetim, daha doğrusu siyasi kriz yaşanıyor. Siyasi kriz öğeleri giderek çoğalıyor, haliyle her geçen gün daha ciddi boyutlar kazanıyor. Belirtmek gerekir ki, bu gelişmeler yeni değil. İlk yansımalar başkanlık seçimlerine dek uzanıyor.

Şöyle ki, ABD başkanlık seçimleri bu kez çok gerilimli bir atmosferde gerçekleşti. Adaylar, yani Hillary Clinton ve Trump birbirlerini yıpratmak için her yolu denediler. Birbirleri hakkında söyledikleri eleştiri sınırlarını aşıp, birer ciddi suçlamalara dönüştü. Devreye ABD’nin FBI ve CIA gibi yerleşik kurumları da girdi. Ortaya saçılan iddialar çok ciddiydi. En ciddi olanı ise, Rusya’nın Trump’ın kazanması amacıyla ABD seçimlerine müdahale ettiği şeklindeki iddia idi. Rusya’nın H. Clinton hakkında çok önemli bilgiler verdiği, Trump’ın kabinesine alacağı muhtemel olan kimi çalışma arkadaşları ile Rusya’nın gizli ilişkiler içinde olduğu, bu zincirin Trump’ın damadı ve oğluna dek uzandığı ileri sürülüyordu. Basından sızdırılan bilgilere göre FBI ve CIA bu yönde gizli bir soruşturma yürütüyordu. İddialar o denli ciddi ve yıpratıcıydı ki, Trump’ın en güvenilir adamlarından Güvenlik Danışmanı General Flynn istifa etmek zorunda kaldı. Bu, Trump’ın yönetim eliti içinde verdiği ilk fire oldu.

Bunu başka gelişmeler izledi. Trump başkanlık koltuğuna oturur oturmaz ilk iş olarak, çok sayıda islam ülkesine vize yasağı getirdi. Onu, Obama döneminde çıkartılan sağlık reformu yasasını iptal kararı izledi. Nedir ki, ilki yargı engeline, ikincisi de kongreye takıldı. Bunlar da kendi çapında birer kriz işaretiydi.

Gelinen yerde yeni gelişmeler var. Rusya’nın ABD seçimlerine müdahale ettiği, Trump’ın damadı Kushner’in bu

amaçla Ruslarla çok sayıda görüşme yaptığı önce inkar edildi. Trump’ın oğlunun mailleri ise tersinden bu iddiayı doğruluyordu. Bu maillerin yayınlanması ile birlikte damat Kushner, Hillary Clinton’la ilgili bilgiler konusunda inkara devam etti, ancak Ruslarla dört ayrı görüşme yaptığını kabul etmek zorunda kaldı. Böylece soruşturma haklı ve maddi bir zemin kazanmış oldu.

Dahası, Trump’ın Beyaz Saray İletişim Direktörlüğü’ne New Yorklu ünlü finansör Antony Scaramucci’nin atanmasına karşı çıkan Beyaz Saray sözcüsü Sean Spicer görevinden istifa etti. Bu da ciddi bir yarılma belirtisi idi. ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson’ın ise yakın bir zamanda istifa edeceği iddia ediliyor. CNN International’ın ‘güvenilir kaynaklara’ dayandığı haberine göre, Tillerson’ın istifası bu hafta sonu gerçekleşebilir. Trump bu istifayı önlemek amacıyla Tillerson’u ikna etmek için yoğun çaba sarf ettiği belirtiliyor.

Gündeme damga vuran bir başka gelişme ise, Trump’ın bir süredir Adalet Bakanı Sessions’la yaşadığı tartışmadır. Hatırlanacağı üzere, Adalet Bakanı Jeff Sessions’ın seçim döneminde Rusya’nın

ABD büyükelçisiyle görüştüğü ortaya çıkmış, bunun üzerine Sessions, Rusya soruşturmasından çekilmişti. FBI eski Başkanı James Comey ile ilgili de açıklamalarda bulunan Trump, Comey’nin kendisi hakkında bir dosya tutarak işini korumaya çalıştığını öne sürmüştü.

ABD Özel Kuvvetler Komutanı Orgeneral Raymond Thomas’ın yakın günlerde yaptığı açıklama son günlerin önemli bir başka gelişmesi oldu. ABD Özel Kuvvetler Komutanı Orgeneral Raymond Thomas, özellikle Türk sermaye devletinin ardı arkası kesilmeyen tacizlerinden hareketle, YPG’ye “YPG adının değiştirilmesi tavsiyesinde bulunduklarını ve hareketin adını Suriye Demokratik Güçleri (QSD) olarak değiştirdiğini” ileri sürdü. Devamla, PYD ile yakın çalışmalar yaptıklarını, YPG’nin IŞİD’e karşı etkin bir mücadele verdiğini ve yararlı bir güç olduğunu, bu konuda IŞİD’le Mücadele Özel Temsilcisi Brett McGurk’un da süreçte kendisine çok yardımcı olduğunu belirtti.

ABD’de Suriye’nin geleceği sorunu ile bağlantılı olarak, PYD ve YPG ile ilişkiler, bu ilişkilerin seyri ve gelecekteki sonuçları konusunda farklı görüşlerin olduğu da yansıyan bilgiler arasındadır. ABD

Özel Kuvvetler Komutanı’nın bu açıklaması da bunun bir örneğidir ve dikkate değerdir. Beyaz Saray ile Pentagon arasında oluşan siyasal krizin derinleştiğini anlatmaktadır.

TRUMP’IN “ÖNGÖRÜLEMEZ” KİŞİLİĞİ VE SİYASAL KRİZİ VAR EDEN SORUNLAR

Emperyalist-kapitalist sistem içerisinde dengelerin giderek sarsıldığı yeni bir dönem içerisindeyiz. Bunun en bariz yaşandığı alan ise, emperyalist güçler arasında kızışan egemenlik kavgasıdır.

Örneğin ABD hala büyük iktisadi bir güçtür, fakat kendi iç pazarı Çin mallarının istilası altındadır. Büyük Alman otomotiv tekelleri en çok ABD’de mesai yapmaktadırlar. ABD, giderek güçlenen ülkelerin ekonomisiyle rekabet etmekte zorlanmaktadır. Her şey bir yana, günümüzde kapitalist-emperyalist düzeni nefessiz bırakan iktisadi ve mali kriz ilk önce ABD’de patlak vermiştir. Başvurulan tüm önlemlere karşın kriz hâlâ atlatılamamış olup, giderek derinleşmekte, daha yıkıcı boyutlar kazanmaktadır.

Öte yandan, dünya artık tek kutuplu bir dünya değildir. Bu olgu üzerinden Rusya, AB ve Çin gibi emperyalist diğer büyük devletler, suskunluklarını bir yana bırakmaya başlamışlardır. Emperyalist güçlerin aralarındaki çelişkiler giderek derinleşmekte, rekabet giderek ivme kazanmaktadır. Öyle ki, Suriye örneğinde olduğu gibi farklılaşan çıkarları temelinde açık ve gizli biçimde çatışır hale gelmişlerdir. Bunlara bağlı olarak yeni güç dengeleri, yeni güç odakları oluşmaya başlamıştır.

Dünya kadar ABD-AB ile Rusya-Çin eksenini karşı karşıya idi. Bugün ABD ile AB, esasta da Almanya-Fransa eksenini arasında bir kopuşa doğru gidiş var. AB

CIA: Venezuela hükümetini devirmek istiyoruz

Güney Amerika ülkelerinde kirli planlarını uygulamaya devam eden ABD, şimdi de Venezuela’daki Bolivarcı hükümeti devirmeyi hedeflediklerini itiraf etti.

Aspen Enstitüsü isimli kuruluşun düzenlediği bir etkinlikte konuşan CIA Direktörü Michael Pompeo, Venezuela hükümetini devirmek için Meksika ve Kolombiya’yla birlikte çalışmalar yürüttüklerini söyledi.

“Demokrasi” demagojisine başvuran Pompeo, “Amerika, Venezuela’nın mümkün olduğunca istikrarlı ve demokratik olması konusunda derin bir ilgiye sahip” dedi. Geçen hafta bu konuyu konuşmak için Meksika ve Kolombiya’nın başkentlerine gittiğini; “Umdukları geçişin dinamiklerini anlamak için CIA’nin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını”, Meksika ve Kolombiya ile de “bunu anlamaları” için

görüşmeler yaptıklarını ifade etti.

ABD Dışişleri Bakanlığı ise, Venezuela hükümetine Ulusal Kurucu Meclis’in askıya alınmaması durumunda siyasi ve ekonomik yaptırımlar uygulayacağı tehdidinde bulundu.

Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro ise ABD’nin Venezuela petrolüne el koymak için böylesi hamleler yaptığını dikkat çeken bir açıklama yaptı.

bağımsız bir güç olamak istiyor. Özellikle Almanya süper bir güç olarak kendisini kanıtlamak için hummalı bir hazırlığın içerisinde. Çin mali-ticari, teknolojik ve askeri bir güç olarak yükseliştir. Giderek kendi coğrafyasının ötelere, Avrupa'dan Latin Amerika ve Afrika'ya açılıyor. Bunun kendisi ABD emperyalizmi tarafından büyük bir tehdit olarak değerlendiriliyor. ABD'nin belirgin biçimde yüzünü ve dikkatini Asya-Pasifik'e, Güney Çin Denizi'ne dönmesi boşuna değil.

ABD'nin dünya liderliğindeki bu belirgin gerilemesi, öte yandan ona bağımlı ülkelerin manevra alanlarını arttırıyor. Merkezkaç eğilimlere özel bir itilim kazandırıyor. İstikrarsızlık alanları çoğalıyor. Sorunlar sadece çoğalmıyor, git gide daha da ağırlaşıyor.

Bunların tümü ABD'de giderek tırmanan siyasi krizi var eden, besleyen ve büyüten sorunlardır. Ki, bunlar giderek Trump'ın kabinesinde yer alan çalışma arkadaşlarını tek tek azletmesine, yarılmalar ve kırılmalar neden olmaktadır.

TRUMP VE KABİNESİNİN SORUNLARA ÇÖZÜMÜ: İÇERİDE SAVAŞ, DIŞARDA SAVAŞ!

Trump ve burjuvazinin onu destekleyen kesiminin içeride ve dışarıda yaşanan sorunlara getirdiği çözümler, geriye doğrudur. Ticaret özgürlüğü yerine gümrük duvarlarını yükseltmek, içe kapanmak, korumacılık ve milliyetçilik... Yeni politikalarını ve yönelimlerini karakterize eden nitelikler bunlardır. Bu çerçevede, Trump ve arkasındaki güçlerin ana sloganı "Önce Amerika" "Her şey ABD için"dir. Trump'ın iş başına gelir gelmez serbest ticaret anlaşmalarına imza atmaktan imtina etmesi, Çin mallarına gümrük duvarlarını yükselterek ve ağır vergiler getirerek cevap vermesi, Almanya'nın en büyük otomobil firmalarını benzer biçimde tehdit etmesi, İngiltere'yi Brexit tutumu nedeniyle takdir edip, İngiltere'nin yeni "Margret Theacher"i başbakanı Theresa May'i ülkesine davet edip onurlandırması, tümü de bu içe kapanmacı, korumacı ve saldırgan milliyetçi eğilimin ifadesi olan örneklerdir.

Trump ve kabinesinin dünya sorunlarına, özellikle Ortadoğu başta olmak üzere kriz bölgelerindeki sorunlara dair yegane politikaları ise, emperyalist saldırganlığı ve savaşı tırmandırmaya yönelik şekillenmektedir.

Küresel ısınma ve insanlık için yaşam-sal olan su ve gıda kıtlığı gibi sorunlara bulunan çözümler de geriye dönüktür. ABD ve onun adına Trump'ın Paris İklim Anlaşması'ndan çekilmesi tam da bunu ifade etmektedir. Asya, Afrika ve Latin ülkeleri başta olmak üzere, dünya ölçeğinde yaşanan su ve gıda kıtlığı Trump ve arkasındaki aç gözlü tekelleri zerre kadar ilgilendirmemektedir. Çünkü onların düzeni insanlığa yabancı bir israf düzenidir.

Filistin'de katliam ve yağma bir arada

İsrail devleti, 14 Temmuz'da silahlı saldırı iddiasıyla Mescid-i Aksa'da 3 Filistinliyi katletti. Olaylarda yaralanan iki İsrail polisinin de hastanede öldüklerini açıkladı. Olayın ardından Mescid-i Aksa kapılarına dedektör ve kamera kuran İsrail polisi, 50 yaşın altındaki Filistinlilerin mescide girişini yasakladı. Kendileri için kutsal olan Mescid-i Aksa'ya yönelik bu yasakları tanımayan Filistinliler sokaklara döküldüler.

Bu gelişmeler üzerine Mahmud Abbas, Mescid-i Aksa yasağı kalkana kadar İsrail'le tüm ilişkilerini durduklarını duyurdu. Türk devleti adına da konuyla ilgili çeşitli açıklamalar yapıldı. AKP şefi Erdoğan Mahmud Abbas ile yaptığı telefon görüşmesinde Mescid-i Aksa'ya girişe kısıtlamalar getirilmesinin kabul edilemeyeceğini belirtti. Ancak bu sorunun çözümü için ne gibi girişimlerde bulunulacağından veya İsrail'e karşı hangi yaptırımların uygulanacağından bahsedilmedi. Zira zaten ortada böyle bir niyet de yoktu. Çünkü İsrail devleti ile kurulan askeri ve ekonomik ilişkiler Türk devleti için daha önemli.

Bu arada Hamas Sözcüsü Sami Ebu Zuhri, sosyal paylaşım sitesi Twitter'den yaptığı açıklamada, "Gazze'ye uyguladığı yaptırımlarla İsrail ile güvenlik koordinasyonunu durdurmadan ve direnişin elini İsrail'e karşı serbest bırakmadan Abbas'ın (İsrail'le ilişkileri askıya aldığı yönündeki) açıklamalarının bir anlamı yok" dedi.

Siyonist devlet, Mescid-i Aksa'ya yönelik yasaklar dünya çapında büyük tepki yaratınca geri adım atarak, kapıdaki dedektör ve kameraları kaldırdı. Fakat sorun henüz çözülmüş değil. Zira Filistinli mühendislerin hazırladığı bir rapora göre, Mescid-i Aksa'nın bazı kapıları hâlâ

kapalı tutuluyor ve 14 Temmuz'dan önce olmayan bazı yeni uygulamaların sürdüğü belirtiliyor. Filistinliler, bu uygulamalara son verilmedikçe Mescid-i Aksa'ya girmeyeceklerini, sokaklardaki ibadet ve protestolarını sürdüreceklerini açıkladılar.

Bilindiği gibi Filistin halkı kendi topraklarında sadece katliamlara maruz kalmıyor. Aynı zamanda yeraltı zenginlikleri bizzat İsrail siyonizmi tarafından gasp ediliyor. Aynı zenginlikler Filistin halkına yine İsrail tarafından parayla satılıyor. Tüm bunlar Filistin halkının yaşadığı sorunları istismar etmekten geri kalmayan AKP'nin işbirliğiyle yapılıyor.

Örneğin Fehim Taştekin *Gazete Duvar*'da yazdığı bir yazıda, İsrail Enerji Bakanı Yuval Steinitz ile damat Berat Albayrak'ın Doğu Akdeniz'de çıkartılan doğalgazı İsrail'den Türkiye'ye, buradan Avrupa'ya taşıyacak boru hattının inşası konusundaki planına dikkat çekiyor: "Plan Türkiye'ye yılda 10 milyar metreküp doğalgaz pompalamak. Sadece ekonomik değil siyasal olarak da İsrail'in yerini sağlamlaştıracak projede Türkiye kilit rol oynuyor." Bahsi geçen yazıda, İsrail'in güvenlik bahanesiyle kapattığı bölgede sadece Filistinlilerin gaza erişimini engellediğini, Filistinlilere ait gazı çaldığını belirten Taştekin, İsrail'in sondajla yasadışı olarak Filistin'in sınır sahasından doğalgaz çektiğini, Filistinlilerin kendisinden çalınan doğalgazının zorunlu müşterisi olduğunu vurguluyor ve şu gerçeğe işaret ediyor: "Gazze normalde günde 4 saat, geçen aydan beri de 3 saat 15 dakika elektrik alabiliyor. Sadece gıda ve su değil enerji açısından da İsrail'in rehinesidir."

İşgal ve abluka nedeniyle Filistin halkı kendi doğalgaz kaynaklarını bile

kullanamazken, kendi zenginliklerini parayla almak zorunda bırakılırken, kendi elektriğini üretmesi engellenirken AKP iktidarı ne yapıyor? İkiyüzlü politikasıyla Filistinlilerin acılarını istismara devam ediyor. Zira bu yaşananların doğrudan sorumlusu bizzat AKP hükümeti ve Türk devletidir. Gazze sömürsünü dilinden düşürmeyenler, İsrail'in 2006 ve 2014'te cehenneme çevirdiği Gazze'de ilk hedef alınan yerlerin elektrik üretme ve su arıtma tesisleri olduğunu gayet iyi biliyorlar. Fakat onların Filistin'e gösterdikleri insani duyarlılık sadece bir kandırmacadan ibarettir. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin Filistin politikası bu tahrip edilen yerleri onarmak, Filistin halkına yeni enerji ve su tesisleri yapmak değildir. İsrail siyonizminin bu yağmasını kolaylaştıran, bu yağmadan pay sahibi olmak için bir politika izlenmektedir. Filistin üzerine söylenen onca sözün hiçbir anlamı ve inandırıcılığı yoktur. Zaten İsrail adına konuşan yetkililer de buradan aldıkları güçle, Mescid-i Aksa ile ilgili Türkiye kendi işine baksın demektedirler.

Aynı şekilde Filistin halkı adına konuştuğunu söyleyen Mahmud Abbas'ın Mescid-i Aksa yasağı kalkana kadar İsrail'le tüm ilişkilerini durduracaklarını söylemesinin de hiçbir inandırıcılığı yoktur. Çünkü Filistin halkının kaynaklarını İsrail siyonizminin hizmetine sunan imza ona aittir. Filistin'de yaşananlar mazlum halkların düşmanlarının yağma ve talanda nasıl kolayca yan yana gelebildiklerini göstermektedir. Tüm bunlardan ötürü başta Ortadoğu'da olmak üzere inkar ve imhaya uğrayan tüm halkların gerçek müttefikleri ve dostları kendileriyle birlikte aynı acıları yaşayanlardır.

Mescid-i Aksa umurlarında değil...

“Sünni cephe”nin önceliği, Filistin davasını tasfiye etmek!

Siyonist İsrail’in Kudüs’te devam eden ırkçı-faşist saldırganlığı, Filistin halkının, özellikle de gençliğin militan direnişiyle karşılaşılıyor. Bir günde üç genci katletmesine rağmen işgalci İsrail’e karşı direnişi sürdüren Filistinliler, her fırsatta hakları ve onurları için mücadeleye devam edeceklerini dile getiriyorlar.

Siyonist rejimin son günlerde tahammül edilemez boyutlara varan dayatmaları Filistinlileri isyan ettirmiş, İsrail asker veya polislerini hedef alan militan eylemleri tetiklemişti. Bunu bahane eden siyonist rejim bir kez daha zıvanadan çıktı. 50 yaş altı Filistinlilerin Mescid-i Aksa’ya girişlerinin yasaklanması, giriş izni alabilenlerin elektronik arama dayatmasına maruz bırakılması, her tarafa kamera yerleştirilmesi, aşırı dinci-ırkçılardan müteşekkil Yahudi yerleşimcilerin mescidi işgal etme girişimleri, İsrail askerlerinin estirdiği “rutin” vahşi terör... Bu icraatlar, Kudüs’ü adeta bir barut fıçısı haline getirdi.

“İSRAİL DOSTUMUZ, ESAS DÜŞMAN İRAN”

Siyonistlerin saldırganlığına karşı biriken öfke, Kudüs başta olmak üzere işgal altındaki topraklarda yeni bir intifadanın tartışılmasını gündeme getirdi. İşgale karşı direniş çizgisini savunan Filistinli örgütler yeni bir intifadanın patlak verebileceğini vurgularken, Amerikancı Arap rejimleri, Filistin davasının tasfiyesi için İsrail’le işbirliği yapıyor.

Mezhep savaşını kışkırtan bu rejimler, İsrail ve “Sünni cephe” ile “Arap NATO’su” oluşturmaya çalışıyor. Bu ultra gerici koalisyon, yıllardan beri İsrail’in “dost”, İran’la müttefiklerinin ise “esas düşman” olduğu tezini işliyor. Bu zihniyetin temsilcilerine göre İsrail’i rahatlatmak için öncelikle Filistin davasının tasfiye edilmesi, “Sünni cephe”nin sağlamlaştırılması ve İran’la müttefiklerine karşı ABD-İsrail desteği ile saldırıya geçilmesi gerekiyor.

Sünni-Şii boğazlaşmasını alevlendirmek isteyen bu tezin savunucularından biri de T. Erdoğan AKP’sidir. Nitekim AKP iktidarının Körfez şeyhlerinden başka dostu kalmadı. Katar kriziyle şeyhlerin birbirine düşmesinden en çok rahatsız olan da Ankara’daki dinci-gerici iktidardır. ABD-İsrail destekli bu gerici cephe, Libya’nın parçalanması, Suriye’nin yıkılıp yıkılması, Yemen’in bombalanması, Irak’ta IŞİD’in desteklenmesi gibi Arap

halkları şahsında insanlığa karşı işlenmiş ağır suçların önde elen faillerinden biridir.

“Sünni Müslüman” Filistin halkının Kudüs’te maruz kaldığı ırkçı zulüm, “Sünni cephe”nin umurunda değil. Onları asıl korkutan şey, Filistin halkının direnişte gösterdiği ısrardır. Zira direniş iradesi bu kadar güçlüyken Filistin davasının tasfiyesi imkansızdır. Elbette İsrail saldırganlığının yumuşatılmasını istiyorlar. Ancak bunu Filistin halkını düşündüklerinden değil, İsrail saldırganlığının direnişi güçlendirmesinden duydukları korkudan dolayı istiyorlar. Diğer bir ifadeyle “Sünni Müslüman” Filistin halkını değil, 70 yıldan beri bu halkı katleden “dost”ları İsrail’i düşünüyorlar.

“SÜNNİ CEPHE” KURULMADAN ÇÖKÜŞE ADAY

Katar ile Suudi Arabistan arasında patlak veren kriz, AKP iktidarının Katar’ı savunması vb. gelişmeler, “Sünni cephe” fantazisinin hayata geçmesinin kolay olmadığını gösterdi. Bu üç devletin her biri, kendini “Sünni cephe”nin lideri sayıyor. Yani kendi aralarında da sert bir rekabet mevcuttur. Her şeye rağmen T. Erdoğan’la petro-dolar şeyhleri, Filistin davasının tasfiyesi ve İsrail’in korunması konusunda mutabıktır. Bundan dolayı, siyonist rejimin Filistin halkına uyguladığı akıl almaz zulümlere dair kayda değer tek bir icraata girişmiyorlar, girişemezler de...

“Sünni cephe”nin kurulmasının önündeki önemli engellerden biri Filistin halkının direniş iradesidir. Bu onurlu iradeyi kırmak için yıllardan beri çaba harcıyorlar. Rüşvetten vaatlere, tehditten şantajlara kadar uzanan pek çok yöntem deniyorlar. Şu veya bu kesimi etki altına alabilseler de direniş iradesi dimdik ayakta duruyor.

Son dönemde Kudüs’te yaşananları da aynı perspektifle ele alan “Sünni cephe”, ABD’den de destek isteyerek İsrail’i yumuşatmaya çalışıyor. Çünkü İsrail’in gözü dönmüş saldırganlıktan vazgeçmediği, bunun ise direniş iradesini güçlendirdiği koşullarda, kendi içinde de çatışan “Sünni cephe”nin halklar nezdinde meşru bir zemin kazanması imkansızdır. Salt Vahabi zihniyetliler tarafından desteklenen bir cephenin ise umulan misyonu oynaması mümkün değil.

BU SIRADA BESLEME/YANDAŞ MEDYA

AKP şefi, günü kurtarmak mukabilinden nutuklar atsa da, icraatları tersi yönde olmaktadır. İsrail’le ilişkileri geliştirmek için siyonistlerin katlettiği Mavi Marmara kurbanlarını bile sattı. “İlimli İslam” projesinin çöküşü, AKP iktidarını her zamankinden çok İsrail’e muhtaç hale getirmiş, T. Erdoğan’la müritlerinin özel çabasıyla siyonistlerle ilişkiler ivme kazanmaya devam etmiştir.

Hal böyleyken, AKP’nin besleme/tetikçi medyası, birden Mescid-i Aksa’nın

hamiliğine soyundu. Siyonistlerin katliamlarına sesiz kalanlar, dahası İsrail’in Filistin halkından çalıntı doğalgaz kaynaklarının Avrupa’ya akıtılması için ortak projeler geliştirenler, şimdi utanmadan Mescid-i Aksa için manşetler döşeniyorlar. İsrail saldırganlığını ibadeti engelleme sınırlarına çekerek, sorunun gerçek boyutunu gözlerden saklamaya çalışan yandaş medyanın derdi Filistin halkının acıları değil elbet. Onlar için esas mesele, AKP’ye oy veren toplum kesiminin nabzına göre şerbet vermektir.

Tetikçi medyaya bakılırsa, Körfez turuna çıkan T. Erdoğan, petro-dolar şeyhlerine “İsrail’e karşı birlik olalım” demiş. Oysa bizzat AKP şefi ile bu şeyhler, İsrail’in Ortadoğu’daki en sadık işbirlikçileridir. Bu işbirlikçiler olmasaydı, Siyonistlerin bu kadar pervasız olmaları mümkün olmazdı. AKP iktidarıyla Körfez şeyhlerinden Filistin halkına ve Filistin davasına hayır gelmez. Olsa olsa zarar gelebilir. Bunun böyle olduğunu çok iyi bilenler arasında beslenme kalemşor takımı da var. Ancak onlar gerçeği yazmakla değil, beslendikleri kapının kulluğunu yapmakla mükellef olduklarından, riya-karlıkta sınır tanımıyorlar.

Filistin halkının davası ve acıları, besleme medya ve efendileri için istismar malzemesinden başka bir şey değildir. Vurgulamak gerekiyor ki, böyle bir zihniyetin direnen halklardan yana tutum alması mümkün değil. Çünkü onlar kapitalist düzenin en gerici, en ilkel, en çıkar düşkünü kesimini temsil ediyorlar.

Bir barikat türküsü: Halka Yol Gösteren Özgürlük

Marx ve Engels *Komünist Manifesto*'da, "Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşımı tarihi" diye yazar. Peki, bu tarihin kendisinden hayattaki kesitleri gösteren görsel ve yazınsal sanatları soyutlamak mümkün müdür? Bu soruya, Eugène Delacroix'in 'Halka Yol Gösteren Özgürlük' tablosundan giderek cevap bulmak mümkündür.

1789 Fransız Burjuva Devrimi, tüm dünyada yeni bir çağ açmıştı. Esasen bu çağın önem ve anlamı, feodalizmin sonuna gelinmesi ve burjuva devrimler döneminin başlamasıdır. Ama tarihsel süreçler, bıçak sırtı gibi birbirinden ayrı değildir ve Fransız burjuvazisi de feodal toplumun bağrında doğmuştur. Bu yönüyle 1789 Devrimi, daha sonra yaşanan pratikte görüldüğü gibi feodal güçlerin hakim olmasıyla içten içe yenilmiştir. Bir sonraki devrime kadar Fransa toplumu kral şahsında geleneksel iktidar sahipleri (kilise, soylular, feodal beyler) tarafından karanlığa mahkum edilmiştir.

Buna karşın 1829'a gelindiğinde halk içerisinde ayaklanma ruhu iyice mayalanmıştı. Devrimciler ve muhalifler halk kitlelerini arkalarına alarak meclisin işlevselleştirilmesi için krala karşı baskıyı arttırıyorlardı. Sıkışmış olan kralın imdadına Polignac darbesi yetişti. Polignac'ın programı toplumun yeniden düzenlenmesine, devlet işlerinde din adamlarının ağırlık kazanmasına ve imtiyazlarla donatılmış güçlü bir aristokrasiye dayanıyordu. Bir yıl boyunca parlamentoyu toplamayan Polignac, Cezayir'i işgal ederek dikkatleri dışarıya çekmeye ve böylece iç gerilimi azaltmaya çalıştı. Bu baskılara karşı başlayan gösteriler, kısa zamanda Paris sokaklarında kraliyet kuvvetleriyle silahlı çatışmalara evrilecekti.

Temmuz ayında başlayan ayaklanma üç gün sürer. Halk arasında bu günler 'Şanlı Üç Gün' diye tabir edilir. Ayaklanma sonucunda X. Charles kaçır ve yerine kuzeni Louis-Philippe gelir. Devrime halkın çeşitli kesimlerinden ve sınıflarından kitlesel katılımlar olur. Marx *Fransa'da Sınıf Savaşımı* adlı yapıtında devrimin sınıfsal bileşenlerini, "Sanayi işçileri, küçük burjuvazinin bütün katları, köylü sınıfı... bu sınıfların ideolojik temsilcileri ya da sözcükleri, avukatlar, doktorlar..." diye özetliyordu. İşçi sınıfının siyaset sahnesine yeni çıktığı bu dönemde henüz zayıf olması ve siyasal öncüsünün olmaması, devrimden sonra iktidara liberallerin (banka burjuvazisinin) el koymasını beraberinde getirdi.

Kuşkusuz bu olay Avrupa'da o dönem bir dizi ilerici etki yaratsa da (İngiltere'de Çartist hareketin güçlenmesi, Polonya'da ulusal ayaklanmaların başlaması, Belçika'nın bağımsızlığını ilan etmesi ile Portekiz ve İspanya'da liberal reformların yapılması gibi) iktidara el koyanların liberaller olması yeni bir gericiliği "muştuluyordu." Marx yine aynı yapıtında bu durumu şu sözlerle özetleyecekti:

"Temmuz devriminden sonra, liberal bankacı Laffitte, suç ortağı Orléans dükünü, büyük sevinç gösterileriyle belediye binasına götürürken şu sözleri ağızdan kaçırdı: 'Şimdi, bankacıların hükümranlılığı başlayacak.' Laffitte, devrimin sırrını açığa vurmuş oluyordu."

Fransız romantizminin önemli sanatçılarından biri olan Eugène Delacroix, tüm bu çatışmayı ve kargaşayı 'Halka Yol Gösteren Özgürlük' tablosunda ustaca işlemiştir. Devrimin içerisinde pratik olarak yer almayan sanatçının bu tablosu, Fransa'da yaşanan 1789 Devrimi ve sonraki devrimlerin adeta simgesi haline gelmiştir. Bu yönüyle tablo yapıldığı zamanı ve mekanı aşarak günümüzde de halen klasik eserler içerisinde yer almaktadır.

Tabloya ilk baktığımızda 1789 Fransız Devrimi'yle beraber ülkede sembol haline gelen Marianne'nin bir elinde silah, diğerinde 'özgürlük, eşitlik, kardeşlik' kavramlarını temsil eden Fransız bayrağını görüyoruz. Fakat Marianne'nin 1789'dan sonra resmedilen görüntüsünün aksine üst dudaklarının üstünde

kıllarının olması, ayaklarının ve göğüslerinin çıplak olması, kafasında isyancıları temsil eden şapkanın olması ve üzerindeki elbiselerin bir paçavra gibi durması bizi bir sınıf analizi yapmaya itmektedir.

Kuşkusuz bu analizden, öncelikle bu devrimde yoksul kitlelerin ve özelde işçi sınıfının önceki devrime göre daha baskın olduğu sonucu çıkar. Marianne'nin çıplak olan göğüsleri yeni bir cumhuriyetin doğduğuna işaret eder. Marianne'nin etrafındaki kalabalığa baktığımız zaman gördüğümüz ise yukarıda Marx'tan alıntı yaptığımız sözlerin tabloya yansımalarıdır. Kadının sol tarafında iki elinde silah olan yoksul bir çocuk, sağ tarafında ise küçük burjuva aydınını temsil eden bir öğrenci, öğrencinin arkasında göçmen bir işçi gözükmektedir. Hemen barikatın ön tarafında yere yatan ölümler ise bize dönemin siyasal atmosferini göstermektedir. Ölenlerden bir tanesinin üzerinde gecelik olması, o dönem muhaliflere yapılan baskıların yansımalarıdır. Muhaliflerin gece yarısı evleri basılıyor ve sokaklarda linç edilerek "ibreti alem" olsun diye öldürülüyorlardı. Diğer tarafta üzerinde kraliyet ordusunun üniforması olan başka bir ölüyü görmekteyiz. Bu da bize monarşi kuvvetlerinin toplumdaki yenilmez algısının kırıldığını gösteriyor. Barikatın içinde gözüken kaldırım taşları ve kırık at arabası parçaları, Paris'in o dönem dar sokaklarını ve bu sokaklarının kraliyet kuvvetleri açısından girilmesi zor, isyancılar için ise zapt edilmesi ve barikat kurulması daha kolay olduğunu anımsa-

tıyor. Nitekim 1871 Paris Komünü'nden sonra burjuvazinin temel önlemlerinden birisi, sokakların eylem esnasında barikat kurulmasını güçleştirecek şekilde genişletilmesi olmuştur. Yine tabloda arka fonda dumanlar içerisinde yükselen o dönem monarşinin sembolü olan Notre Dame Kuleleri'ni görmekteyiz. Bu kulelerin üzerinde cumhuriyetin bayrağının dalgalanması politik bir mesaj içermektedir.

Tablo, yeni gelen kral tarafından 3000 franka satın alınmış ve Fransız Meclisi'nde sembol olarak asılmıştır. Fakat 1848 devriminin öncesinde Kral Louise-Philippe tarafından kaldırılmıştı. Şüphesiz ki tablo ona sonunu anlatıyordu. Zira korktuğu son da gerçekleşmiş, 1848 devriminden sonra tablo yine açığa çıkmış ve sonraki ayaklanmaların afişlerine ilham olmaya devam etmiştir.

Tam bu noktada Shakespeare'in sözü geliyor aklımıza: "Bir ulusun türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür." Eugene Delacroix'in bir tabloda resmettiği devrim türküsü 187 yıldır tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve ezilen halkların kulaklarında hoş bir melodi olarak isyanı fısıldamaya devam ediyor.

C. EL HAYEK

Kaynaklar:

- Karl Marks, *Fransa'da Sınıf Savaşımı*
- Aydın Çubukçu, *Halka Yol Gösteren Hürriyet*

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi

Kızıl Bayrak

susturulamaz!

16 Nisan'da yapılan anayasa referandumunda, faşist tek adam diktası kurma yolunda şaibeli bir pozisyona düşen dinci-gerici iktidarın, referandumun hileli sonuçlarını tanımayan toplumsal mücadele dinamiklerine yönelik saldırı dalgası başlatmasının ardından tüm muhalif kesimlere dönük gözaltı, tutuklama saldırıları olağan bir hale geldi. OHAL'le birlikte emekçilerin hakları bir bir gasp edilirken, tüm hak arama yolları da kapatılarak, en ufak basın açıklamaları dahi polis ordularının hedefi haline geldi.

Devrimci ve ilerici basına dönük saldırılar bu uygulamaları tamamlarken, internet siteleri de ardı ardına erişime engelleniyor. İnternet sitemiz bu saldırılardan nasibini alırken, sitemiz 1 hafta içinde 3 kez erişime engellendi.

Bugüne kadar karşılaştığımız her saldırıda belirttiğimiz gibi, sermaye düzeninin ve onun dümeninde oturan dinci-gerici AKP iktidarının devrimci basına yönelik saldırıları nafile bir çabadır. Devrimci basın, bugüne kadar yaşadığı onca baskı ve saldırıya rağmen sesini emekçi kitlelere taşımayı bilmiş, toplumsal mücadeledeki mevzisini korumuştur.

Bugün toplumsal muhalefete yönelik saldırıların bir ayağı olan internet sitemize dönük baskı ve engellemeler de boşa düşürülecektir. Kızıl Bayrak, her alandaki yayınına devam edecektir.

Saldırıları boşa düşürmenin en önemli koşulu, yoldaşlarımızın, okurlarımızın, işçi ve emekçilerin Kızıl Bayrak'ı daha ileriden sahiplenmesidir elbette. Bu vesileyle tüm yoldaşlarımıza, dostlarımıza, okurlarımıza, işçi ve emekçilere; Kızıl Bayrak'ımızı daha yükseklerde dalgalandırma, sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak'ın sesine güç katma çağrımızı yineliyoruz.